58- 319

Akbaba

3 ADET
25000
LİRA

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
10000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

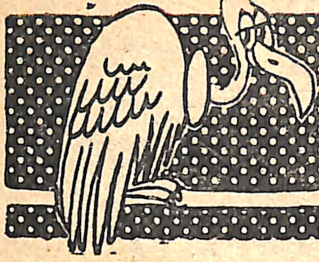

FAAL d - 409

cem'an
245.000
lira tutarında
ikramiye

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

MESELE!

HERKES darlıktan şikâyet ededursun, ben bolluktan şikâyetçiyim!

Hayır, hayır, terbiyesiz bolluğundan değil. Her gün sokakta yürüyen, her gün otomobile binen, her gün alış veriş eden bir insan buna alışmıştır artık... Hattâ alışmış da değil, biraz ısınmış, biraz terbiyesiz bile olmuştur.

Hayır, hayır, banka bolluğu, dilenci bolluğu, milyoner bolluğu da değil. Dilencisi bu kadar çok olan bir memleketin milyoneri de elbet çok olacak... E, milyonerleri bu kadar çok olan bir memleketin bankaları az olacak değil a... Elbet o da çok olacak!

Hayır, hayır, trafik kazalarının fazlalığından, yıkılan binaların fazlalığından, atılan temellerin fazlalığından da şikâyet etmiyorum!

Benim şikâyet ettiğim bolluk bambaşka bir şey: Mesele bolluğu!

Gün geçmiyor ki, gazetelerde yeni bir mesele, hattâ yeni birkaç mesele görmiyeyim.

Eskiden, meselelerimizin sayısı pek azdı. Kalemlerimiz yazacak mesele bulamazdı. Siyasî mesele mi?.. Koskoca inkılâp tarihinde bir Topçu İhsan meselesi vardır, bir de Manevracı Raşit Bey meselesi!

Yiyecek, içecekten de, galiba henüz halledilmiyen ve bu gidişle matematiğin büyük meçhulleri arasına karışacak olan bir çuval undan kaç kilo ekmek çıkar meselesi vardı!

Şimdi, eğer bayram üstü yeni bir mesele çıkmazsa günün en mühim meselesi Kubalı meselesidir!

Ne olmuş, ne yapmış, ne demiş Kubalı?.. Aaa, o çoktaaan unutuldu. Sorsanız, belki kendisi, belki Maarif Vekili bile hatırlamaz. Biliyorum: Cumhuriyette çıkan bir demeciydi... Ama, neydi o demeç?.. Vallahi unuttum. Yalnız ben de değil, herkes unuttu, kızanlar, köpürenler bile... Bilmiyorlar ki, gazetelerdeki yazıların çoğu, doğuşundan iki saat sonra kâğıdın kefenine bürünüp ebedî uykusuna dalar!

Geriye kalan, fikrin kendisi değil, meselesidir artık!

Aaah, neredesin batı kafasının hoşgörürlüğü?..

Ne olmuş?.. Bay profesör, politikacının hoşuna gitmiyen kocaman lâflar söylemiş... Duyma be aslanım!.. Hayır, illâ duyacak, illâ kızacak, illâ mesele yapacak!

Sonra, haftalar geçecek, aylar geçecek, anketler yapılacak, demeçler verilecek, alkışlar çınlıyacak, öfke yatışacak ve bay profesör tekrar kürsüsüne dönecek...

Hayır, bitmediii... Bay profesör de bizdendir. O da bu toprağın mahsulü... Onda da batılı hoşgörürlüğün bir tutamı yok!.. Baş dikilmiş, burun dikilmiş, ses dikilmiş, bir demeç daha...

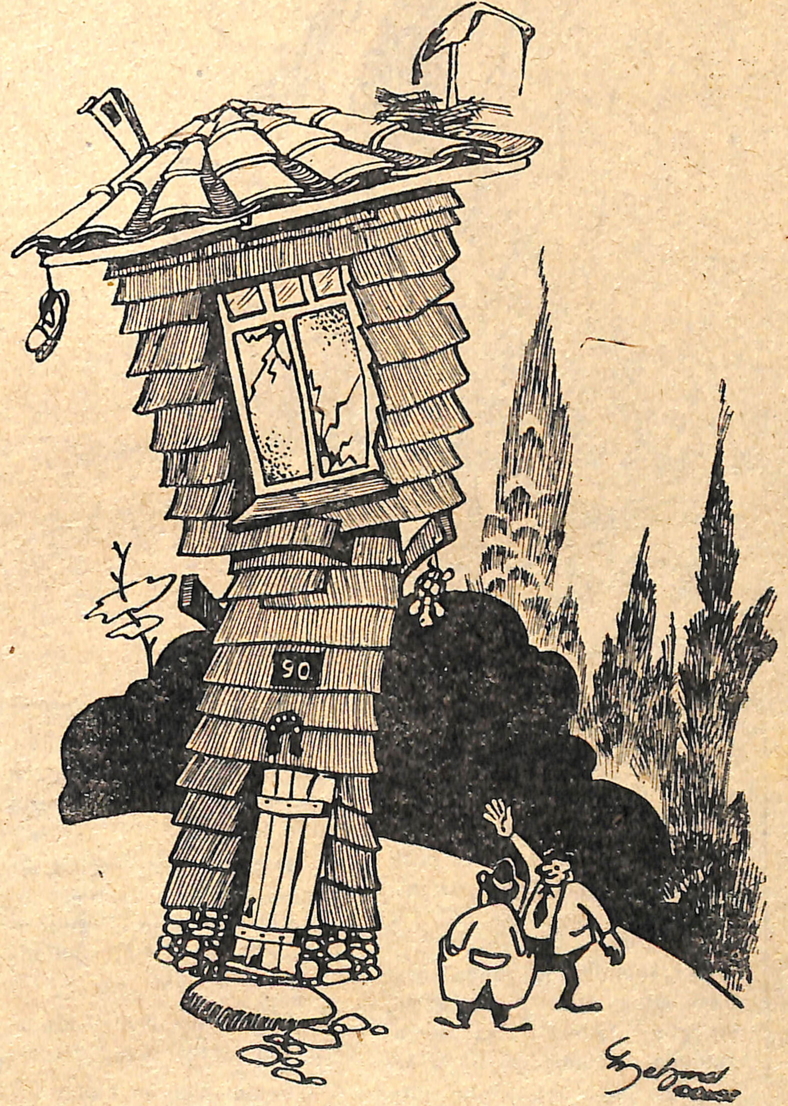
Bu sefer, öfke sırası politikada değil, Üniversitededir: Senato şipşak toplanıyor ve bir aylık kürsüden uzaklaştırma cezasını basıyor.

Al bir mesele daha...

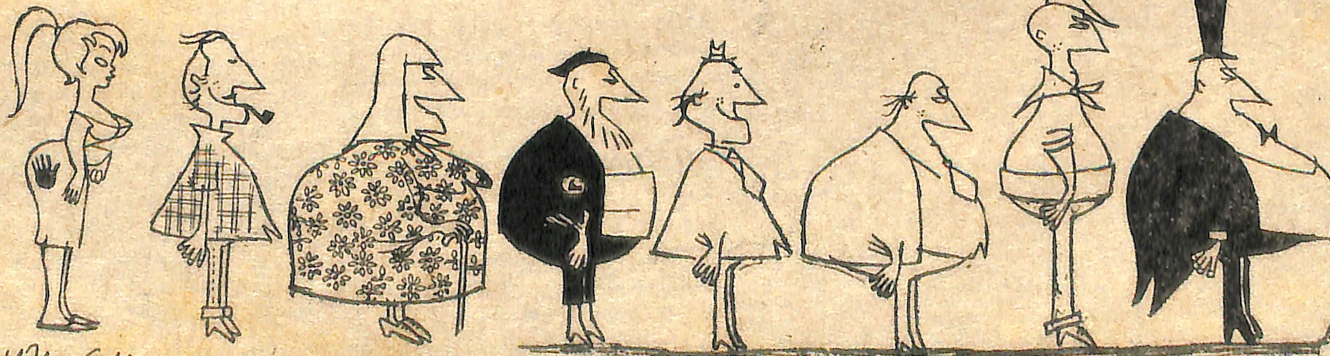
Anlıyorum, anlıyorum: Biz kahvesiz, peynirsiz, ilâçsız, etsiz, sütsüz, hattâ belki susuz, belki havasız yaşıyacağız ama, meselesiz yaşıyamıyacağız!

Yaşıyamıyacak mıyız?.. İlâhi Ortaç, yaşamak mı bu?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

Emlâkçi — Yıkılır diye korkma, istimlâk ile ilgisi yok!..

İstanbulluların parmak izleri alınacak.. (Gazeteler)

— Turfandaya gecel!..

Seçim nutku!

Misafiri birden hatırlıyarak Sinyor Bruno'ya sordu:

— Hani sizin çok güzel bir papağanınız vardı. Çıtır çıtır konuşurdu. Ne oldu o; göremiyorum?..

Ev sahibi:

— O mu, dedi. Satmağa mecbur oldum, zira bizim oğlan bir gün kafesini radyonun yanında unutmuş, papağan da o sırada söylenen seçim nutkunu olduğu gibi ezberlemiş. Seçim nutkundan başka lâf konuşmaz oldu birader. Biz de...

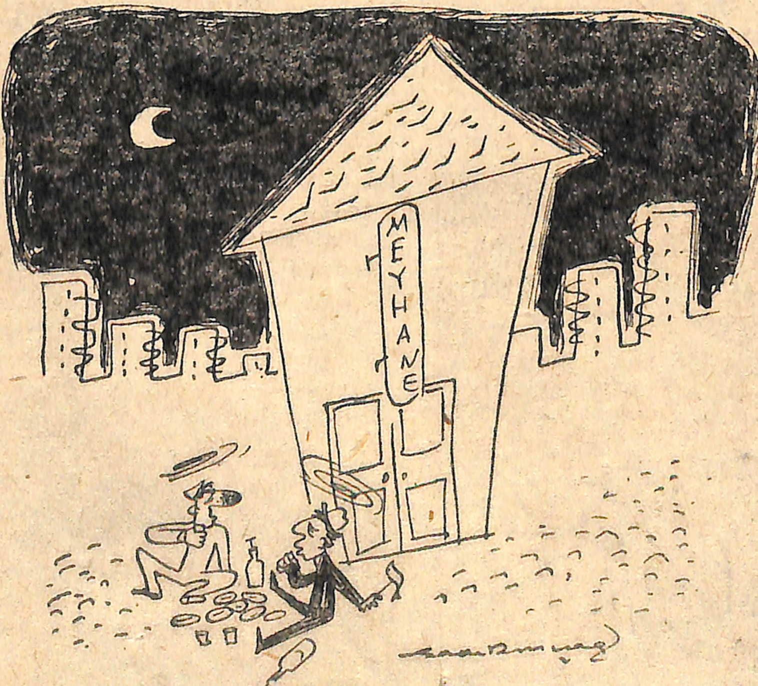
Kurtuluş neşesi!

Çok öfkelenmiş olan patron tiyatrosunda baş rolü oynayan aktöre bağırdı:

— Doğrusu çok saçma bir harekette bulundunuz. Son sahnede öldükten sonra gülmek affedilir bir hata değil sizin gibi bir aktör için!

Zayıf ve soluk benizli bir adam olan aktör cevap verdi:

— Benim aldığım kadar bir para ile geçinen kimsenin öldüğü zaman gülüp sevinmesi kadar tabiî bir hareket olur mu?

Saat 12 den sonra meyhaneler kapanıyor.. (Gazeteler)

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

HAYATTA çıkabildiğim en yüksek yer, Beyazıt Kulesidir. Şimdi daha da yüksek yerdeyim: Ankara'da.

«Yükselenlerin başı döner» derlerdi. Ben de böyle söylerdim. Ama, lâf olsun diye... Yüksek yerin insanın gerçekten başını döndürdüğünü Ankara'da anladım. Yalnız başım dönmüyor, midem dönüyor, gözüm dönüyor, dünya dönüyor. Ankara bir dönme dolap, ben de oldum mevlevi, fırıl fırıl dönüyoruz.

Lodos vurmuş balık gibiyim. Başım sersem. Mankafa, nasıl bir hastalıktır bilmem ama, ben işte bir mankafa oldum. Boynumun üstünde başım, bir küp kadar büyüdü sanıyorum.

Arkadaşlara söylüyorum:

— Büyür, diyorlar, Ankara'da büyür.

Dilim büyüyor, büyüyor, ağzıma sığmaz oluyor. Konuşmak için dilimi zor oynatıyorum.

Nasıl anlatayım size halimi, bilmem ki... Bütün oynak yerlerim yıvışmış. Kemiklerim macunlaşıyor. Yırtık pantalon cebinden bozuk para düşer gibi, kemiklerim yollara dökülüverecek. Ya da Ankara yollarında eriyip kalıverecegim.

— Bana ne oldu? diyorum.

— Yüksek çarptı, diyorlar.

— Bir aptallık, salaklık geldi bana, diyorum.

Önce:

— Estağfurullah...

Arkadan da:

— Gelir, diyorlar, Ankara'da öyle olur.

Sanki bir akvaryum içinde yaşıyorum. Tuzlu, bulanık, ılık bir su içindeyim. Bakışlarım hep uykulu. Uykulu ne demek? Düpedüz yürürken, konuşurken hep uyuyorum. Yine de uykum var.

— Arkadaşlar bana bir şey oldu, uyuyorum, dedikçe, onlar:

— Havasından, diyorlar, yüksek çarptı seni...

Hiç kendimde değilim. Sonuç olarak benim anladığım şu: Ankara yüksek yer. Yükseğe birden çıkınca, insan sersemliyor, aptallaşıyor.

Daha kötüsü var, konuşacağım sözü şaşırıyorum. Hiç böyle iş başıma gelmemişti. Geçen gün birkaç arkadaş kaldığım otele geldiler. İnanın, niyetim iyiydi. Ellerini sıkarken:

— Hoş geldiniz! diyecektim. Ama, ben elimi uzatıp...

— Allahaısmarladık... demiyeyim mi?..

Eh, şaşkınlık bu kadar olur. Bereket, her lâfımda beni ille de espri yapmak zorunda saydıklarından, bu şapşallıklarımı da espri sanıp gülüyorlar!

Daha ne işler karıştırıyorum. Farkına vardıklarım neyse, ya farkına varmadıklarım...

Eksik olmasınlar, Ankara'lı sanatçılar beni evlerine çağırıyorlar. Kırmadığım pot kalmıyor. Evlerinden çıkınca da bir üzülüyorum, hiç sormayın. Önceleri somurtup oturuyorum. Bir şeye canım sıkıldı sanıyorlar. O zaman konuşmak zorunda olduğumu anlıyorum. Konuşunca da, elimde olmadan, devirmedik çam bırakmıyorum.

Geçenlerde bir şair, evine çağırmıştı. Sonra bir aktör, bir ressam çağırdı. Ne terbiyeli insanlarmış. Neden beni kapı dışarı etmediler bilmem. Ama onlar halden anlıyor da:

— Yüksek çarptı... diyorlar.

Isırgan otu gibi bir adam oldum Ankara'da. Dalamadığım insan kalmadı.

On gündür yazı yazmıya çalışıyorum, bir türlü yazamıyorum.

Sonra konuşurken konuşurken, cümlenin içine hiç olmıyacak bir kelime karıştırıyorum. Üstelik bu, daha çok büyük adamlarla konuşurken oluyor. Geçenlerde büyüklerden birinin huzurundaydım. Düzgün düzgün konuşurken, birdenbire cümlenin ara yerinde «pabuç» demiyeyim mi? Düşünün, bir büyüğün karşısındasınız. Üstelik size iltifat ediyor. Konuşurken konuşurken siz birdenbire «pabuç» diyorsunuz. Olur rezalet mi bu? Pabucun yeri mi? Büyük adam:

— Çok yazıyorsunuz maşallah, kaç kitabınız çıktı? diye sordu.

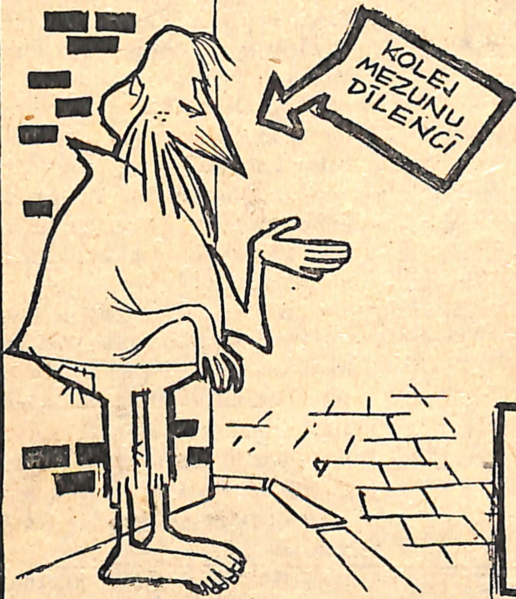
Benim cevabım da şu:

— Teşekkür ederim efendim. Şimdiye kadar pabuç yirmi iki kitabım çıktı.

İnanın, o an pabuç mabuç da düşündüğüm yok. Çok affedersiniz, bu uygunsuz, yersiz kelimeler, hiç istemeden, elimde olmadan, geğirmek gibi birden ağzımdan çıkıveriyor. Düşünün ne kadar utandığımı. O zaman şaşırıp büsbütün çuvallıyorum. İkinci cümlenin arasına «vitamin» kelimesi karışıyor. Telefonda hat karışması, radyoda istasyon karışması gibi bir şey...

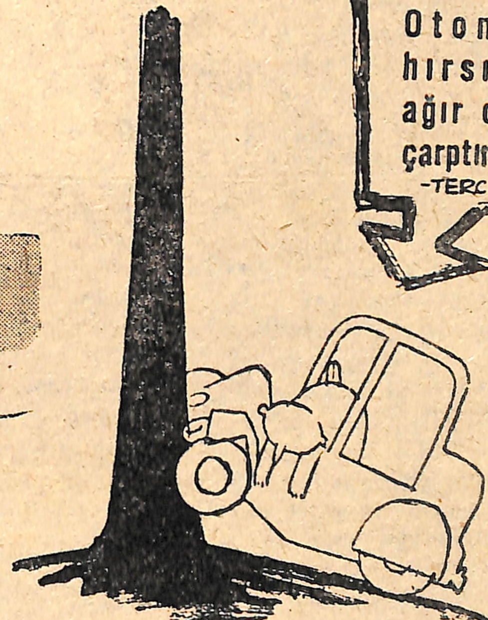
Ben lâfı böyle karıştırınca önce suratıma ateş basıyor, sonra uta-

Kırk-anbar

şimdakiler yine bir espri yaptığımı sanıp, onlar da gülüyorlar.

Hani, bazı espriler vardır da, bir türlü yarım saat anlatmadan, açıklamadan anlaşılmaz. Anlaşılmaz ama, herkes gülmek zorundadır. Gülmeseniz, hiç espriden anlamıyor, diyecekler.

Ben lâfın arasında hiç yeri yokken «220 volt», «çorap», «Hamidiye suyu» deyince, karşımdakiler de önce gülüp sonra yaptığım espriyi anlamağa çalışıyorlar. Onlar bu espriyi anlamak için çalışadursunlar, ben arkadan yeni bir uygunsuz söz kaçırıyorum ağzımdan. Bende saçma çok, hangi birini anlıyacaklar. Boyuna gülüyorlar. Derken kahkaha ile gülmeye başlıyorlar. Onların gülmesi bana da geçiyor. Hep birden kahkahadan kırılıyoruz.

Eh, bir kere de mizahçı diye firmamız var, insanları güldürmeye memur edilmişiz. Gülmeseler ayıp olacak.

Yine birisinin karşısında iyice saçmalamıştım. Ben çıktıktan sonra:

— Çok ispirtüel adam gördüm ama, hiç bu kadarını görmedim. Makineli tüfek atışı gibi espri yapıyor birader... Pes!.. demiş.

Yaptığım espriler neydi biliyor musunuz? Sözün arasında «ıspanak, hacı çavdar, maslahatgüzar» gibi uygunsuz kelimeler kaçmıştı ağzımdan.

Bütün açık yüreklilikle bu saçmalamalarımı da anlatıyorum arkadaşlarıma. Onlar:

— Olur, diyorlar, yüksek çarptı da ondan...

Haaa... Bakın, bundan bir şey anlamadım. Hani bâzan abuk sabuk konuşmalar, demeçler, söylevler oluyor da:

— Eh, vallahi bunlar mizahcılara da taş çıkarttı... demiyor muyuz?

Şimdi anladım bunun neden olduğunu: Adamları yüksek çarpıyor da ondan. Yoksa doğru dürüst, bizim gibi konuşacaklar.

Ama, bu «yüksek çarpması» böylece sürüp giderse hâlim ne olacak?.. Ya ağzımdan daha uygunsuz bir lâf kaçırırsam?..

«Yüksek çarpması» hastalığından anlıyanlara:

— Bunun bir ilâcı yok mu? diye sordum.

— On, on beş gün sonra alışırsın, geçer! dediler.

İnsan, on, on beş günde yüksek yere alışıp, aklı başına geliyormuş. Benim bu günlerde aklım başıma gelmek üzere. Oturup bu yazıyı yazdım. Aklımın başıma gelip gelmediğini, artık siz bu yazımdan daha iyi anlarsınız.

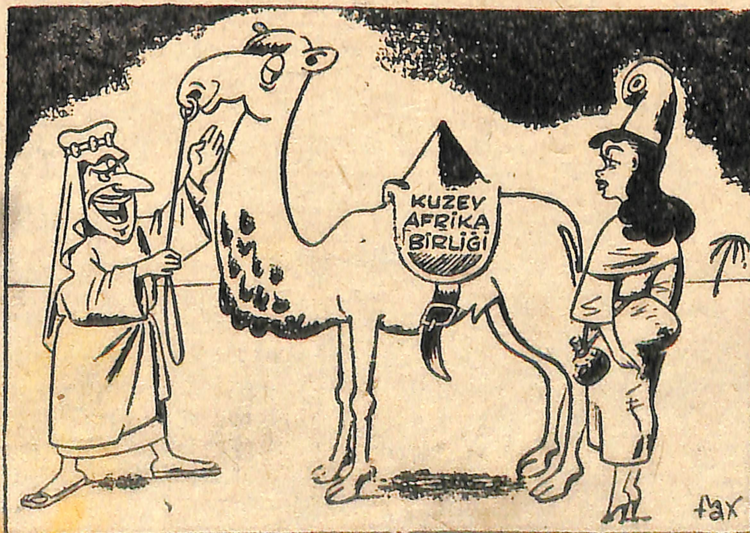
— Peki, İstanbul'a dönünce ne olacak?

Evet, işin daha kötüsü de o ya... Ankara'ya alıştıktan sonra İstanbul'a dönünce, bir zaman da İstanbul'a alışmak gerekiyormuş. Bir on beş gün de İstanbul'da saçmalıyacaksın. Ankara'da «yüksek çarpması», İstanbul'da «alçak çarpması»... Gördünüz mü? Korkumdan İstanbul'a da gelemiyorum. Ankara'da kalakaldım.

Ama, buna da bin şükür. Ya Ankara ile İstanbul arasında mekik dokuyan bir iş adamı olsaydım, alçak çarpmasından, yüksek çarpmasına, yüksek çarpmasından alçak çarpmasına, hâlim ne olurdu benim?

Hepinize Ankara'dan sevgiler.

Aziz Nesin

— İyi seyahatler Maryan!..

PASİF Saklanmak

★ ADNAN VELİ ★

GAZETSİZ Seniye'nin anası Çitlenbik Eda, cumbanın kafesini iyice yukarıya kaldırdıktan sonra, karşıki pencereye seslendi:

— Şahver Hanım huuuu... Ayol Şahver Hanım!..

Bekledi. Ses seda yoktu. Bir daha seslendi:

— Şahver Hanım kardeşim!.. Ayol huuuu... Şahver Hanım!..

Biraz sonra, mescide bitişik evin basma perdesi aralandı. Sonra cam açıldı. Yemenili bir baş dışarıya uzandı:

— Sen misin Eda'cığım?.. Hayırdır inşallah?..

— Ayol Şahver Hanım kardeşim!.. Sarı...

— Anlıyamadım hemşire... Ne dedin?..

— Sarı dedim, sarı...

— Ne sarısı kardeşciğim?..

— Yumurta sarısı değil elbet hemşire... Başka sarı...

— Ne olacakmış sarı ile?..

— Ayol, sarıyı duymadın mı hiç?..

— Yooo, duymadım...

— Sarı deyince ne yapacağını söylemediler mi sana?..

— Kimse bir şey söylemedi kardeşim. Kim söyliyecekmiş?..

— Ayol, sarı lâfını duyar duymaz kömürlüğe gireceksin demediler mi?

— Demediler kör olayım. Ne demiye geliyormuş sarı lâfı?..

— Sarı demek, atom teyyaresi geliyor, kömürlüğe saklanın demekmiş.

— Kim öğretti onu sana a canım?..

— Muhtar Şekip Efendi kapı kapı dolaşaraktan, pasif saklanmak tecrübesi yapılacak diye tenbih ettiydi.

— Neye bize tenbih etmedi öyleyse?..

— Ben ne bileyim?.. Dün gece bize uğradı da, sarı lâfını duyar duymaz kömürlüğe gireceksiniz diye tenbih etti.

— Ayol o muhtar kartaloşunun lâfı ile kömürlüğe girecek göz var mı bende kardeş?.. Bizim kömürlüğün halini bilmediği için, öyle selbes selbes konuşmuş o... Ne zoruma kömürlüğe giriyormuşum?..

— Atom teyyaresinden kaçmak için dedim ya...

— Sarı demek ne oluyor öyleyse?..

— Sarı demek, parola demiye geliyormuş. Yani ben sana sarı diyeceğim, sen, söz temsili Hanifelere sarı diye bağıracaksın. Hanife'ler Lebibe'lere bağıracaklar. Böyle böyle yedi mahalleye duyuracağız.

— İyi ama, sarı diye bağırmanın esbabı neymiş?.. Atom teyyaresi geliyor diye bağırsak olmuyor muymuş?..

— Olmuyormuş zaar... Ecnebiyeler bilmesin diyerekten parola koymuşlar.

— Aman vallahi kardeşim, şimdiki zamanın icatlarına da akıl sır ermiyor bir türlü... Bu işi İsmet Paşa zamanında bir sefer daha çıkarmışlardı. O vakit de evde, kova kova su biriktirirdik. Kazma kürek saklardık. Pencerelere siyah kâğıtlar yapıştırırdık. Sonunda hiç bir şey olmadı, çok şükür.

— Ama bu seferki öyle değil kardeşim. Bu seferki teyyareler çekirdek bombası atacaklarmış. Yani, bombanın bomba olan yeri pek o kadar zarar etmiyormuş da, asıl çekirdeği tahriplik yapıyormuş.

— Zaar kavun gibi bir şey... İçinde çekirdekleri de var.

— Var ya... Hem sonra, o çekirdeğin patlamasiyle iş bitmiyor ki... Çekirdek patlayıp bittikten sonra, söz temsili ertesi gün, o mahallenin rüzgârı canlı bir insanın üzerine değdi miydi, Rabbim etmesin, vücudunun her tarafında kurdeşen başlıyormuş. Ondan sonracığıma, kaşın babam kaşın. İnsanın her bir tarafı cılk yara olduktan maada, ne kilermeni, ne de lâtilokum lâpası kâr etmiyormuş. Bunların hepsini o muhtar anlattı dün akşam.

— Hay Allah iyiliğini versin. Ne yapalım öyleyse şimdi?

— Dur, dur, daha lâfım bitmedi. Muhtar beni dün akşam, evde erkek olmadığı için, evin kumandanı ilân etti. Yani ben ne dersem, evin içinde o olacakmış. Alt kattaki bıyıklı Raziye'yi de ikinci kumandan yaptı. Boşnak Sabahat sağlık müdürü oldu.

— Eeeee?..

— Sabahat karısını görme artık. Karının, kibrinden yanına varılmıyor. Allahım bana bu günleri de gösterdi, beni müdür yaptı, diyerekten, yellozda bir azamet, bir azamet... Ama evin kumandanı ben olduktan sonra, yemez, içmez, gene onun hakkından gelirim evel Allah...

— Zaar evin içinde, sırf kumandanın lâfı geçecek... Aferin Muhtara...

— Yooo. Muhtarın bir medhalliği yok bu işte. Zaten önceden de kumandan bendim. O Sabahat gibilerine bayrak teslim edecek göz var mı bende kardeş?.. Karı, korkusundan bahçeye çamaşır asmıyor da, mangal yakıp odasında kurutuyor. Üstelik, atom teyyarelerine karşı kumandan ben olduktan sonra, ona ağız açtırır mıyım hiç?.. Vallahi saçından yakaladığım gibi, vatanımızın selâmeti için, çimentonun üzerinde boğazlayıveririm şıllığı... Ne olacak, büyücü karı... Vatanımıza hizmet etmek, hepimizin borcudur hemşire. Ama, böyle karılara soluk aldırdın mıydı, bu memleket vallahi batar kardeş.

— E, şimdi ne olacak Eda Hanımcığım?..

— Kardeşim, sen de kendi evine münasip bir hazırlık yap.

— Ne hazırlığı yapayım ayol?..

— Bir kere, üç tane gaz tenekesine su doldurup mutfağa korsun. Üstünü de sıkıcana kapatırsın.

— Şimdi ortalıkta gaz var mı ki, gaz tenekesi de olsun?..

— Eskiden kalma hiç teneken yok mu?..

— Kimbilir?.. Belki kilerde eski püskü bir teneke vardır.

— Hah işte, onu çıkarıp su ile doldur. Ondan sonracığıma, iki bakraç da kum hazır et. Onu da bir kenara koy. Bir tane de kürek tedarikle.

— Küreği nereden bulayım kardeşim?.. Sobanın küreği olur mu acaba?..

— Olur, olur...

— Başka?..

— Bir şişe de zeytinyağı tedarik et. Onu da bir köşeye koy, dursun.

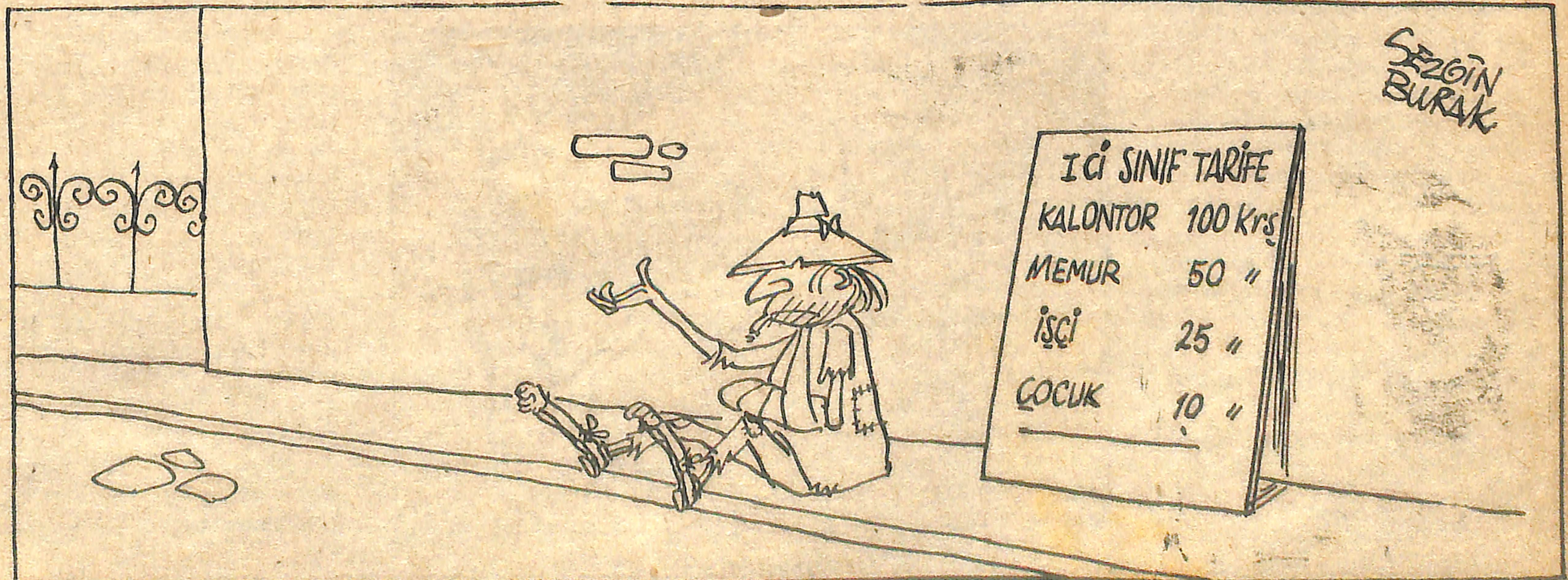
— Zeytinyağı ne olacakmış kardeşim?..

— Allah etmesin, yaralanan filân olursa, yanıklara sürmek için...

— Hepsi iyi de, bu zeytinyağı işi biraz çetrefil. Neden dersen, şimdi bakkallarda zeytinyağı pek bulunmuyor.

— Aaaa hemşire, söylediğin lâfa bak... Vatanımızın, milletimizin selâmeti için, ne yapıp yapıp onu da karaborsadan uyduruver, nonoşum...

ZÜLKÜF BEY :

İnen var mı?

ÜÇÜ de tren biletçisi idiler ve çok iyi arkadaştılar. Senelik izinlerini, seyahat ederek geçirmeğe karar vermiş ve İstanbula gelerek bir otelde oda tutmuşlardı.

Gece geç vakitlere kadar içip eğlendikten sonra, odalarına döndüler ve derhal yatıp uyudular. Aradan yarım saat geçmemişti ki, iki arkadaş, üçüncünün bağırması ile uyandılar. Arkadaşları:

«— Haydi beyler, Eskişehir, inecekler hazır olsun...» diye avaz avaz haykırıyordu.

Adamcağızı dürtüp uyandırdılar. Sonra tekrar yataklarına girdiler. Neredeyse içleri geçiyordu ki, canhıraş bir feryatla tekrar yerlerinden fırladılar. Bu sefer biletçi:

«— Ankara tamam!» diye bağırıyordu.

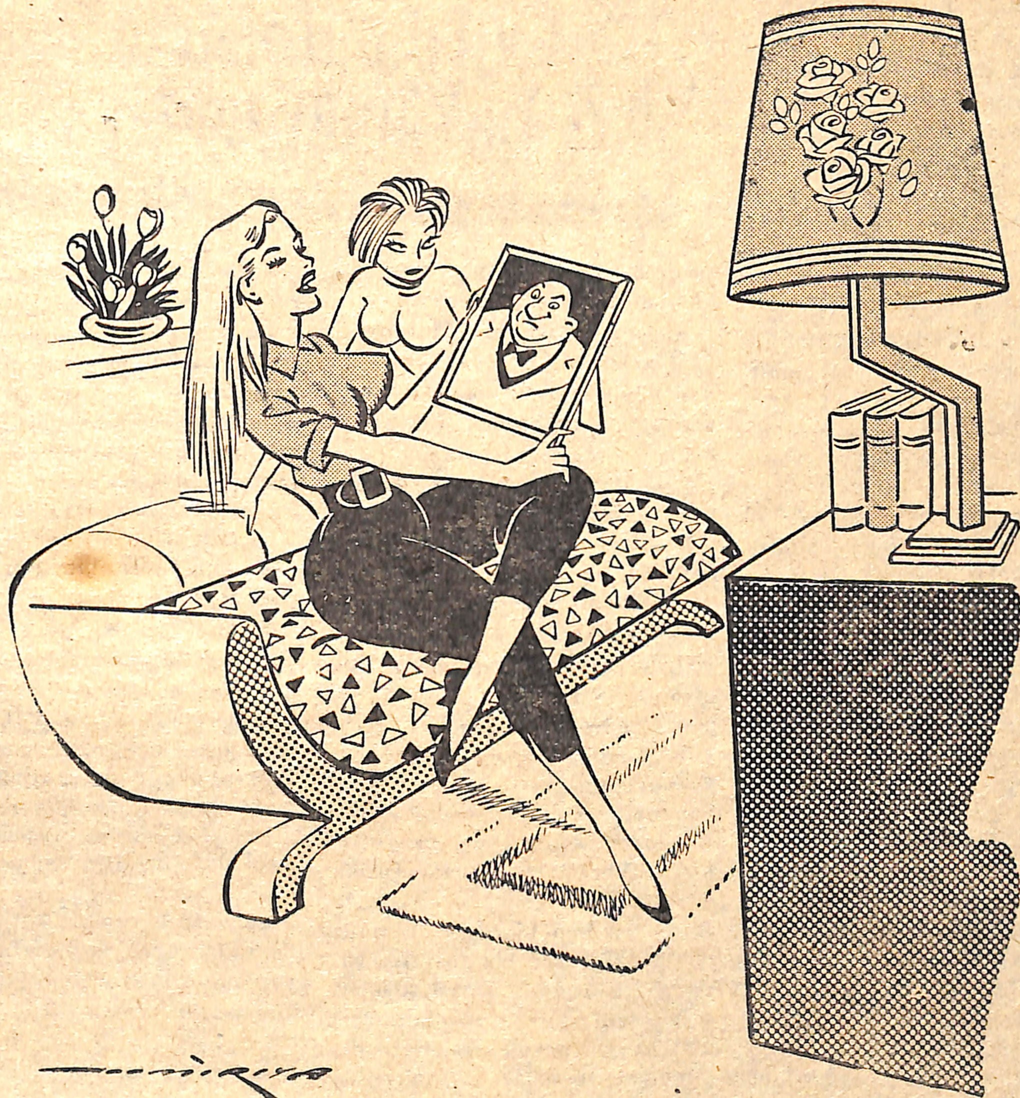
Ödleri kopmuştu. Yorganı başlarına çekip uyumağa çalıştılar. Fakat beş, on dakikalık bir sessizlikten sonra:

«— Çankırı. Var mı inen?..» avazesi ile ayağa fırladılar. Dayanılır gibi değildi. Biletçilerden biri:

— Bu böyle olmaz yahu! dedi. Bir şey yapalım. Galiba Erzuruma kadar bütün istasyonları sayacak.

Öbürü tekrar yatağa girerek cevap verdi:

— Bırak azizim! Bizden ne kadar uzağa giderse o kadar iyi...

— Bu fotoğrafa bakma, iyi çıkmamış. Sen onu son model arabanın direksiyonu başında görmelisin!..

SAKAL:

Çocukluk yaşı geçtikten sonra erkeklerin yüzünde çıkan kıllar. Eskiden, kırkını aşan erkeklerin sakal koyuvermesi âdetti. Şimdi bıyık koyuvermesi bile âdet değil.

Fransızlar «Bıyıksız öpüş, öpüş değildir!» derler. Biz de «Sakalım yok ki, sözüm dinlensin» deriz.

İradesi zayıf adama «Sakalı ele verdi» derler.

Sakalın çeşidi vardır: Top sakal, balta sakal, keçi sakal...

Eski Türklerde «Ak sakallılar meclisi» varmış. Galiba şimdiki «Âyan meclisi» olacak.

Bir sakal fıkrası:

İhtiyar, gece yatağa girince, birdenbire düşünmüş: «Acaba sakalımı nereye koyuyordum? Yorganın altına mı, üstüne mi?..»

Önce altına koymuş, nafile... Rahat olmuyor! Sonra üstüne çıkarmış, yine nafile... Olmuyor!

Sabaha kadar, bir altına, bir üstüne, uykusuz kaldıktan sonra, soluğu berberde almış...

Bir fıkra daha:

Birinci Büyük Millet Meclisi mebuslarından bir hoca, yeni aday listesinde kendi adını göremeyince, Atatürk'e iki fotoğrafla şu mektubu göndermiş:

[Paşam, ben, bu resimlerden birinde gördüğünüz gibi, sarıklı, sakallı bir adamdım. İkisini de sizin inkılâplarınıza kurban ettim. Şimdi, öbür resimde gördüğünüz gibi, sakalsız, bıyıksız, sarıksız bir insanım. Beni o kılıktan çıkarıp bu kılığa soktunuz... Şimdi, bir de aday listesinden çıkarırsanız nereye gireyim?..]

Hoca efendi, kaybettiği sakal sayesinde mebusluğu tekrar kazanmış!..

Cedlerimiz, sakala, hele ak sakala çok değer verirlerdi:

— Ben bu sakalı değirmende ağartmadım, sözü meşhurdur.

Ama, şimdi sakalı ağartmağa gelmiyor: Hemen emekliye ayırıyorlar!

SAÇMA:

Küçük leblebi büyüklüğünde av kurşunu. Sözün değersizine, ipe sapa gelmezine de saçma derler. Meşhur Paşa Kâzım - eski Meclis reisi Kâzım Paşa değil! - saçmalamakta emsalsizdi. Galiba, hayatı boyunca, hiç durmadan saçma konuştu. Fakat son yıllarda bazı politika sözcülerinin kendisine pes ettirdikleri rivayet olunmaktadır.

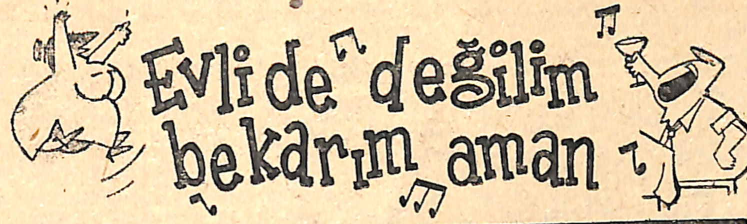
SULUKULE:

Eski çingene mahallesi. Yeni sosyetemizin gece eğlencesi. İmardan evvel, Sulukulede toprağın bin metresi bir lira idi. Şimdi bir metresi bin lira. Sulukule, bu gidişle kibar mahallesi olacak... E, haksız da değil: Çingeneler kibar eğlencesi ve hele çingenelik kibar mesleği olduktan sonra!..

SÜNGER:

Deniz mahsullerindendir. Evvel zamanın has ekmekleri için teşbih olarak kullanır, «Sünger gibi» derlerdi.

Yazı süngeri, banyo süngeri, düzgün süngeri vardır. En meşhuru kasap süngeri olup bazı kimselerin suratlarını bununla silerek âr ve hayâdan kurtuldukları rivayet olunur!

BENİM çamaşırlar, aylardır yıkanmıyor.

Karım:

— Anan var ya! diyor. Yıkatıver.

Annem:

— Karıcığın yıkasın, diyor.

Feridun adında bir arkadaşla geçen hafta Kaplıcaya gitmiştik. Görmesin diye, fanilâ ile donu çarçabuk çıkarayım dedim... Ama gördü. Gördü ve:

— En iyisi, dedi, senin gibi siyah çamaşır giymek! Kir mir göstermez.

Onların aslında beyaz olduğunu, marangoz rendesiyle rendelendiği takdirde asıl renginin meydana çıkacağını söyliyemedim.

Yıkamalarından geçtim. Münakaşa etmeseler...

— Gelin hanım, oğlumun üstü başı kokuyor.

— Kokuyor diyeceğine yıkasana.

— Bekâr iken yıkadığım yetmez mi?

— Yetmez! Ay benim zavallı kocacığım!

— Zavallı oğlum!

«Susun be!» diye bağırdığım zaman, ikisi de üstüme atılıyor:

— Nedir senden çektiğimiz.

— Allah belânı versin!

— Paaat!..

— Küüüt!..

Aman efendim, tokat mı istersiniz, yumruk mu, çimdik mi, ısırma mı?..

Evde değillerken: «Şu çamaşırları bir yıkıyayım da, beş altı ay kavga gürültü olmasın» diyorum. Tam sıcak suyu tekneye boşaltıyorum; kapı açılıyor. Vasfiye Hanımı bulamayıp dönmüşler...

Hemen başlıyorlar:

— Tuh, Allah boyunu devirsin! Erkeğin işi mi bu?..

— Anan ne güne duruyor? Yıkatsana.

— Karıcığına kıyamıyor musun?

— Birisi görse, bu kadınlar adamcağızın çamaşırlarını yıkamıyorlar, diyecek. Nedir senden çektiğimiz. Bizi rezil edeceksin.

— Seni sovan erkeği seni!

— Paaat!..

— Küüüt!..

Çimdiklerken, tırmıklarken pijamamı yırtıyorlar. Yırtan onlar ama, azarlanan ben:

— Ne çabuk yırttın bunu.

— Sana pijama dayandıramıyoruz.

— Geber inşallah! Nedir senden çektiğimiz.

— Seni Beyazıt meydanı kılıklı, seviyesi belirsiz herif seni!

— Paaat!..

— Küüüt!..

Her geçimsizliğe bir formül uyduruveren Dale Carnegie, gelin-kaynana münasebetlerinde, daha doğrusu münasebetsizliklerinde dilini yutmuş ve siyasî beyanda bulunup kaynana emrine alınmak istememiştir. Vekâlet emri, kaynana emri yanında hiç kalır. Profesörlerimiz, bir yiyip (iki sükût edip) bin şükretsinler.

Annem, vaktiyle Muzaffere, yâni karıma:

— Süpürge işini sen al, demiş, mutfağı bana bırak. Zaten çocukla haşır neşir oluyorsun.

Evet, bir kızımız var. Yaşına bastı basacak.

Mutfak - süpürge taksiminden haberdar değilim. Anneciğim oflıya poflıya geliyor!

— Evlâdım, artık benden hayır yok. Kurbana ya çıkarım, ya çıkmam.

— Çıkarsın, çıkarsın.

— Kendimi bilmez miyim? Her yanım kalkınma halinde. Mideme haysiyet divanı kurmuşlar sanki. Bir lokma girerse, on lokma çıkıyor. Yüreciğim, dansöz Okşan Göbekgül'ün göbeğine benzedi. Hem hop hop hopluyor, hem de dakikada seksen bin titreşim yapıyor. Karnımda mart kedileri birbirlerini kovalıyor zannedersin. Acayip acayip sesler, tırmalamalar, atlamalar... Bunlar iyi alâmet değil. Ah ah, vallahi ölürsem gözüm açık kalacak.

— İkinciye evlenemedin diye mi?

— Allah gecinden versin!

— Gecinden, erkeninden. Tek versin. Öyle mi?

— Demem o değil. Ölürsem, perişan olacaksın. Muzaffer yemek şey etmesini bilmiyor...

— Öğretsene.

— Mutfağa girmiyor ki... Süpürgeden başkasına yeminli mi, ne?.. Gelse, anne şu yemek nasıl yapılır, bu yufka nasıl açılır, dese! Der mi? Yemek öğrenirse benim işim hafifliyecek. Of of, bu yaşımda dört yana koşup duruyorum! Ölsem! Ölmek istiyorum.

Sana acıyorum. Karın olacak karı, iki yıldır bir yumurta bile yapmadı.

— Mantıksız kaynanalar çoktur, hem pek çoktur ama, gelininin yumurtlamasını istiyecek kadar mantıksız olanı galiba yoktur.

— Deli, deli!

— Anneciğim, Muzaffer yemek pişirmesini bilmediği için mi ölmüyorsun?

— Elbette yavrum. Evlendiğiniz iki yıl oldu.

— Üzülme be anne! Gelin hanım, kaynanasının bu yüzden ölmek istediğini duyarsa, iki günde bütün yemekleri öğreniverir.

Meğer Muzaffer, konuşmalarımızı dinlemiş. Beni buldu, boşandı:

— Anan karı, sana başka, bana başka söylüyor. Ben mutfağa giriyordum, o mâni oldu. Mutfak benim, süpürge senin, dedi.

— Demiştir. Git kozunu paylaş!

— Yoooo, intikamım sessiz olmalı!

İntikamı sessiz, fakat kokuluydu: Balık...

Annemi tiksim tiksim tiksindiren ve midesindeki görülmemiş kalkınmayı görülebilecek şekilde gözler önüne seren şey.

Bir eve balık girdi mi, her şey kokar. Çay takımları, yazı takımları, tıraş takımları, horozun gagası, tavuğun yumurtası... Her şey canım, her şey! Radyo, radyo gazetesi, haberler, köy postası... Bilhassa son saydıklarımız, daha beter, Nisan 1 balığı kokar. Şakacı, kandırıcı.

Anneciğim, midesi ağzında, mendili burnunda, yanıma sokuluyor. Muzaffere içerledi ya, hırsını benden alacak. Kızdığımı, köpürdüğümü bile bile soruyor:

— Yazı daha bitmedi mi?

Az sonra tekrar soruyor:

— Bitti mi?

Gidip gelip soruyor:

— Ne zaman bitecek?

— Daha çok var mı?

— Neden var?

— Bitiyor mu?

— Hâlâ bitmedi mi?

— Neden bitmedi?

★

Muzaffer, bizim fotoğrafçı Metinin nikâhlısının düğün elbisesinin dikilmesinin tamamlanmasının sağlanmasının yardımının insanın vicdanının borcunun başlıcasının bunun olduğunun düşüncesinin...

Hafakanlar basmadan söyleyivereyim: Muzaffer, Metinin nikâhlısının düğün elbisesinin...

Hay Allah!.. Canım işte, Muzaffer yukarıdaki şeyleri yapmak üzere öteki mahalleye, anasının evine gitti. Bir hafta kalacak...

Gelin hanım daha kapıdan çıkarken, bizim valide gülmeye, şakımaya başladı. Dünyalar onun!

Çamaşırlarımı yıkadı, âdeti olmadığı halde, gömleklerimi, elbiselerimi, mendillerimi ütüledi. Kirli çıkıdan çıkardığı elliliği ütüleyip cüzdanıma sokuşturdu.

Artık romatizmalarından, midesinden, yüreciğinden, karnındaki mart kedilerinden şikâyet etmiyor. Keklik gibi sekiyor.

Ezan vakti, neuzübillâh müziği dinlememe karışmıyor: Mecmuadaki çıplak kadınlara kızıp «Görünen yerleri, cehennemde ateş karşısına gelecek!» demiyor. O böyle demeyince, ben de «Bundan amma döner kebap olur ha!» demiyorum tabiî. Daha tuhafını söyliyeyim: Annem, dün gece bu tip çıplak kadın resimlerinden birine güzel güzel, özene özene baktı baktı da:

— Rabbim neler yaratıyor! deyiverdi. Beypazarı sucuğu gibi maşallah!

Yazılarımın bitip bitmediğini de sormuyor.

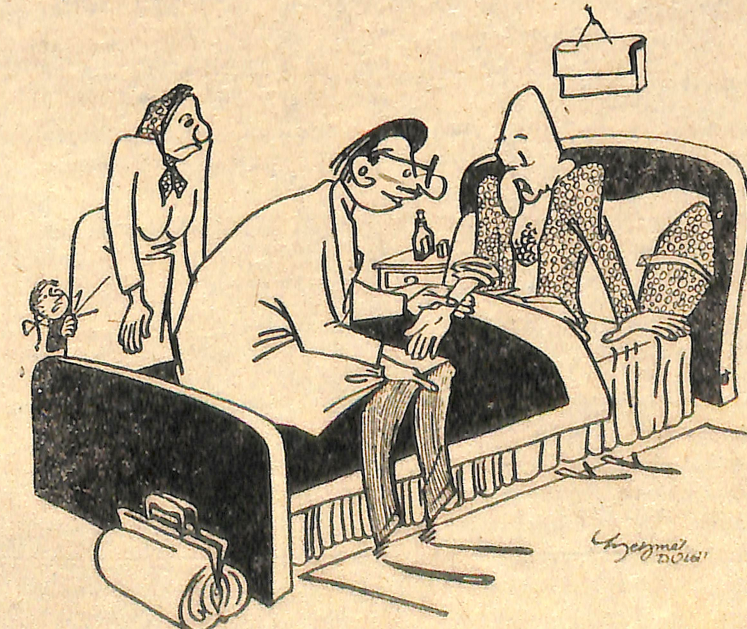
Çok şirinleşti canım!

Muzaffer gittikten iki akşam sonra, radyoyu açmıştım. «Evli de değilim, bekârım aman!» türküsü okunuyordu. Sofraya rağmen kendimi tutamadım:

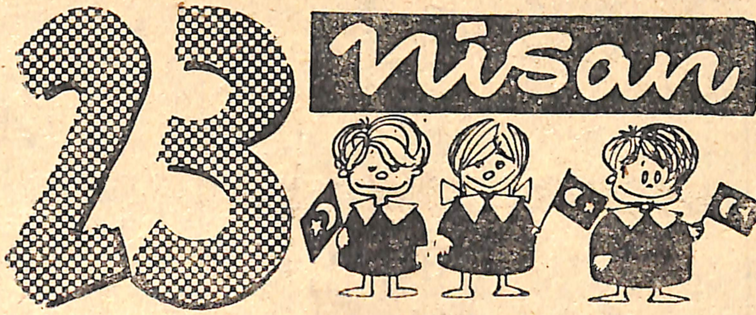
— Evli de değilim, bekârım aman!

O, yemek esnasında türkü okumanın günahından bahsedeceğine, bir an için gözüne bekâr görünmüş olmalıyım ki, sofra mofra dinlemeksizin şıkır şıkır oynamağa koyuldu:

— Evli de değilsin, bekârsın aman!..

— Serbest ol, kendini sıkma...
— Aman doktorcuğum, ben küçük memurum!..

Cennetten...

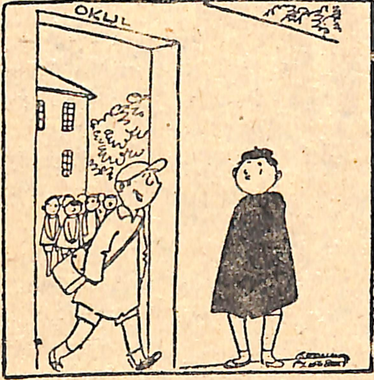
Küçük kız, yeni doğmuş kardeşini arkadaşına gösteriyordu. Beriki, bebeği iyice tetkik ettikten sonra sordu:

— Nereden geldi bu?

— Cennetten...

Küçük, bir müddet düşündü ve sonra bebeğin saçsız başını işaret ederek:

— Aman kardeş, dedi, orada da saçları ne kadar kısa kesiyorlar?

— Bugün mektep çok kalabalık, başka gün geleyim!..

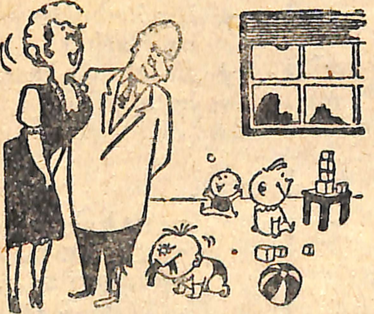
Kurtarmak!

Baba, okuduğu gazeteden başını kaldırarak, oğluna baktı:

— Annenle nasıl evlendiğimi mi soruyorsun?.. Denizde boğuluyordu, kurtardım ve sonra onunla evlendim.

Çocuğun gözleri parladı:

— Yaaa!.. Demek onun için bana yüzme öğretmiyorsun!..

— Kusuruna bakmayın amcası, ilk dişini yeni çıkardı!..

Hımm!..

Küçük Aylâ yeni elbiselerini giymiş, annesiyle sokağa çıkmıya hazırlanıyordu. Babası seslendi:

— Aylâ, gazetemi getir!..

Küçük Aylâ, aldırmadı. Babası hemen kalkıp omuzlarından tuttu:

— Neye söz dinlemiyorsun? Bir daha yaparsan seni öpmiyeceğim...

Aylâ, dudak büktü:

— Hizmetçi kız da sözünü dinlemiyor ama, sen onu yine öpüyorsun!..

Yıllar ve yaşlar!

Tekin, ablasına döndü:

— Demek her geçen yılda yaşımız bir yıl daha artıyor, öyle mi?

Sevim başını salladı:

— Kadınlarda otuzuna kadar öyle...

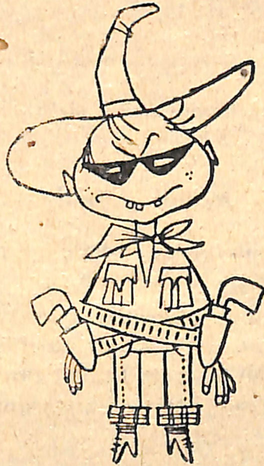
— E, otuzundan sonra?

— Galiba her yıl bir yaş eksiliyor!..

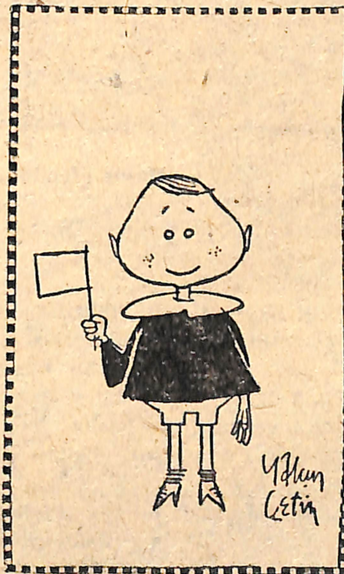
Ağaç aklı!

Çocuk, bir müddet hayretle ağaca baktıktan sonra babasına döndü:

— Babacığım, şu ağaçlar da ne akılsız şeyler: Kışın insanların fazla örtüye ihtiyaçları olduğu zaman yapraklarını dökerler, yazın da herkes yarı çıplak gezdiği vakit, yapraklara bürünürler!

22 Nisan..

23 Nisan..

Ayıp!

Ahmet, Ayşeyi dövüyordu. Babası çıkıştı:

— Ayıp, ayıp... Bak, o senden küçük, dövmeğe utanmıyor musun?

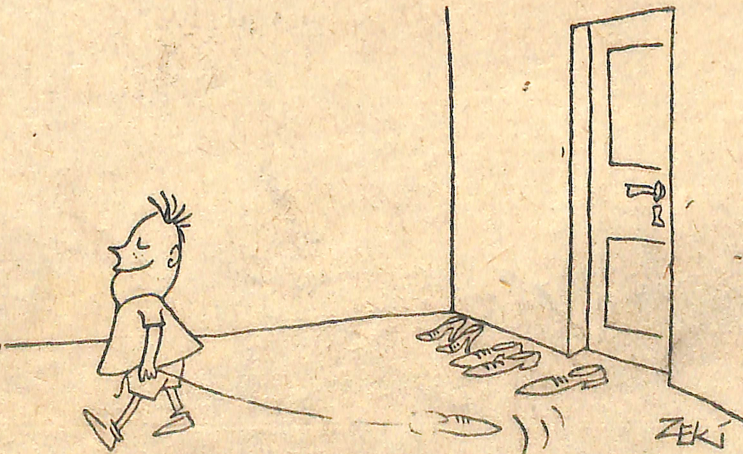
— E, öyle ise sen beni neye dövüyorsun?

Ne yaparmış?

Salamon, oğlu küçük Moize sordu:

— Moiz, tramvayda birisi para duşurse, sen da yorsen, ne yaparsin?

— Emen ustune basar, aramaya başlarim!

YAZISIZ!..

Ne faydası var?

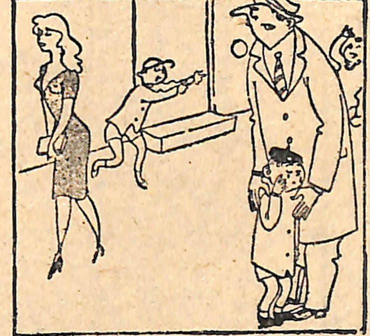
Küçük oğlan daha okula ilk gittiği günün akşamı eve bir suratla geldi ve:

— Yarın gitmiyeceğim, dedi.

Annesi telâşlandı:

— Neden yavrucuğum?

— Neden olacak! Ne okuyabiliyorum, ne yazabiliyorum, ne de istediğim gibi konuşabiliyorum. Gitmenin ne faydası var!..

— Aaa... Bu öğretmeni mi sevmiyorsun oğlum?..

Meraklı kız!

Kitapçı dükkânına küçücük bir kız girdi ve kitapçıya:

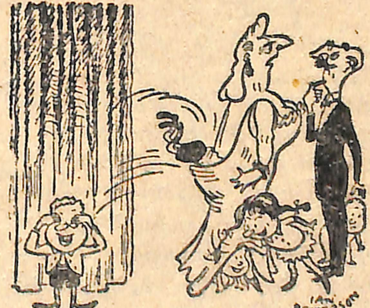
— Şu vitrinde duran «Erkekleri yakalamanın yolları» isimli kitabı istiyorum, dedi.

Kitapçı gülerek:

— Bu gibi eserleri okumak için henüz çok genç değil misin yavrum?

O zaman küçük kız tasrih etti:

— Ben bunu kendim için almıyorum ki! Babama yaş günü hediyesi olarak vereceğim. Kendisi polistir de...

— Beyefendi, çocuklarınıza söyleyin, körebe'yi başka yerde oynasınlar!..

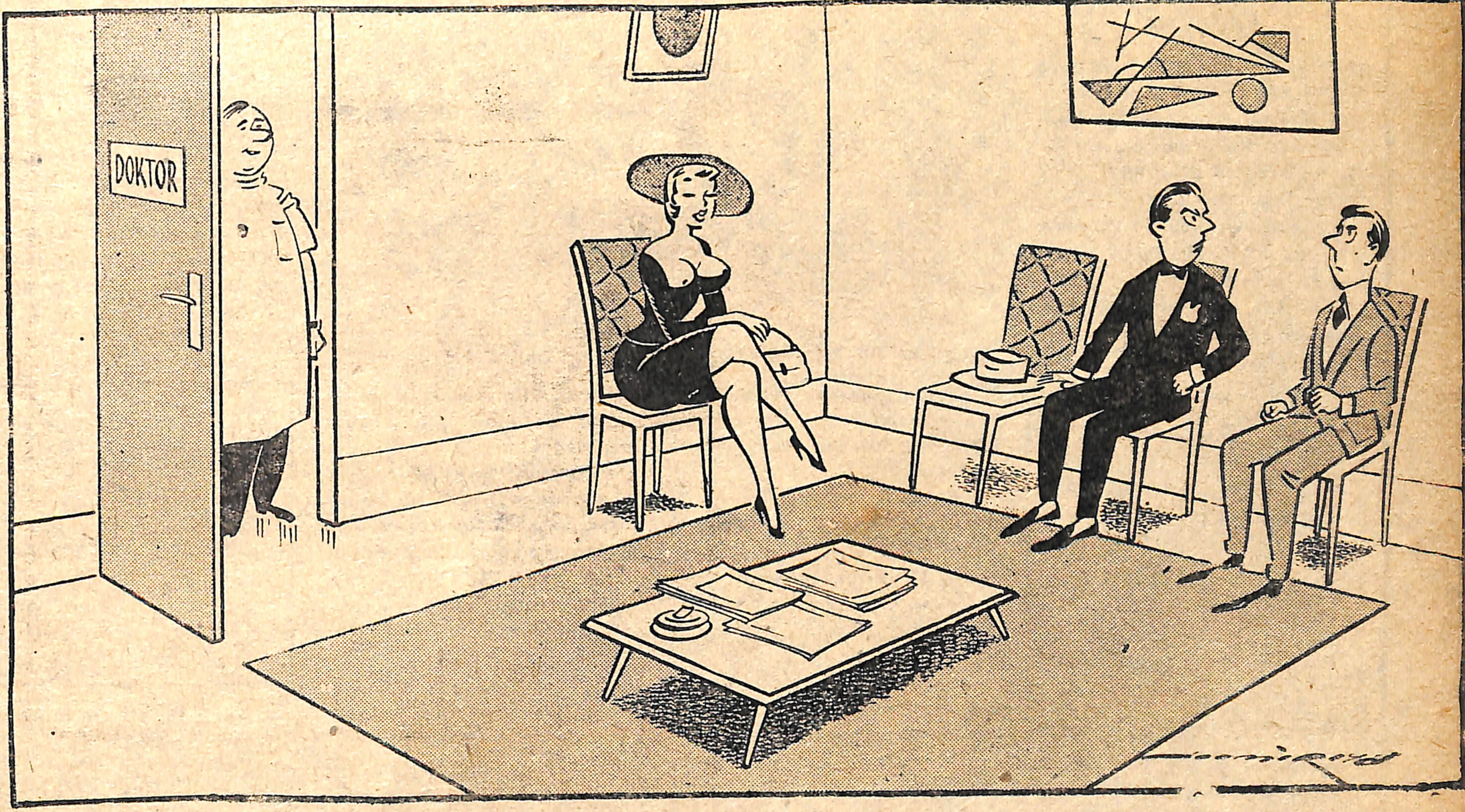
İriyarı öğretmen!..

Yeni öğretmen, insan azmanı ve gürültücü bir adamdı. Sesi gök gürültüsü gibi çıkıyor, talebeler korkudan tir tir titreşiyorlardı. Bir gün:

— Moreno, diye bağırdı. Dünyanın yuvarlak olduğunu nasıl isbat edersin?

Çocuk, titriyerek cevap verdi:

— Aman öğretmenim, ben dünya yuvarlaktır filân demedim.

— Hayır efendim, hayır... Sıra benim değil, sizin!..

Geç kaldınız!

Adamın biri, yeni bir vazifeye girebilmek için, umumî heyet muayenesinden geçmiş, raporunu bekliyordu. Nihayet posta ile, beklediği rapor geldi. Fakat bunda şöyle deniliyordu:

«Yapılan muayeneniz neticesinde üçüncü devre tüberküloz ve tedavisi imkânsız bir kalp hastalığına müptelâ olduğunuz anlaşılmıştır. Üzülerek bildiririz.»

Bu raporun gelişinin ertesi günü ise adamcağız bir telgraf aldı. Telgraf heyettendi:

«Raporunuz bir başka hastanınki ile karışmıştır. Sizinki yoldadır.»

Adam da şöyle bir cevap telledi:

«Ne yazık ki, geç kaldınız. Zira 40 dakika önce intihar ettim.»

⁂

Dedikodu!

Sabık dedikodu yazarı bayan Feşmekân, Hiltona giderek, üçüncü katta oturan arkadaşının odasına telefonu bağlattı ve sohbete daldı: Herkesin hatırını sordu, yeni yaptırdığı elbiseleri anlattı, kendisi, arkadaşları ve hattâ arkadaşlarının arkadaşları hakkındaki dedikoduları nakletti ve konuştu ve en sonunda lâfını şöyle bitirdi:

— Tülin şekerim, beş dakikaya kalmaz yukarıda olurum, sana ne havadislerim var, bir bilsen!..

Acemi yeğen!

Yeğenini şehir âdetlerine nasıl alıştırdığını anlatıyordu:

— İlk defa boynuna kravat taktığım zaman o kadar şaşırdı ki, kendisini bir yere bağladığımı sanıp iki saat yerinden kıpırdamadı!

⁂

Yeni izin!

Patron, tatilinden yeni dönmüştü. Yanında çalışan memurlardan biri odasına girdi ve ellerini kavuşturup:

— Efendim, dedi. Çok yorgunum, bir haftalık izin istiyorum.

Patron güldü:

— Yahu, ben iki haftadır yoktum, sizin izniniz daha yeni bitti, sayılır...

KOCAMA

★ *Fırsat kapınızı bir defa çal*
komşular çalar.

★ *Kadınlar, genç adamların s*
daşı, ihtiyarların ise hastab

★ *Yiyin, için ve eğlenin! Yar*

★ *En iyi doktor, vaktinde ye*

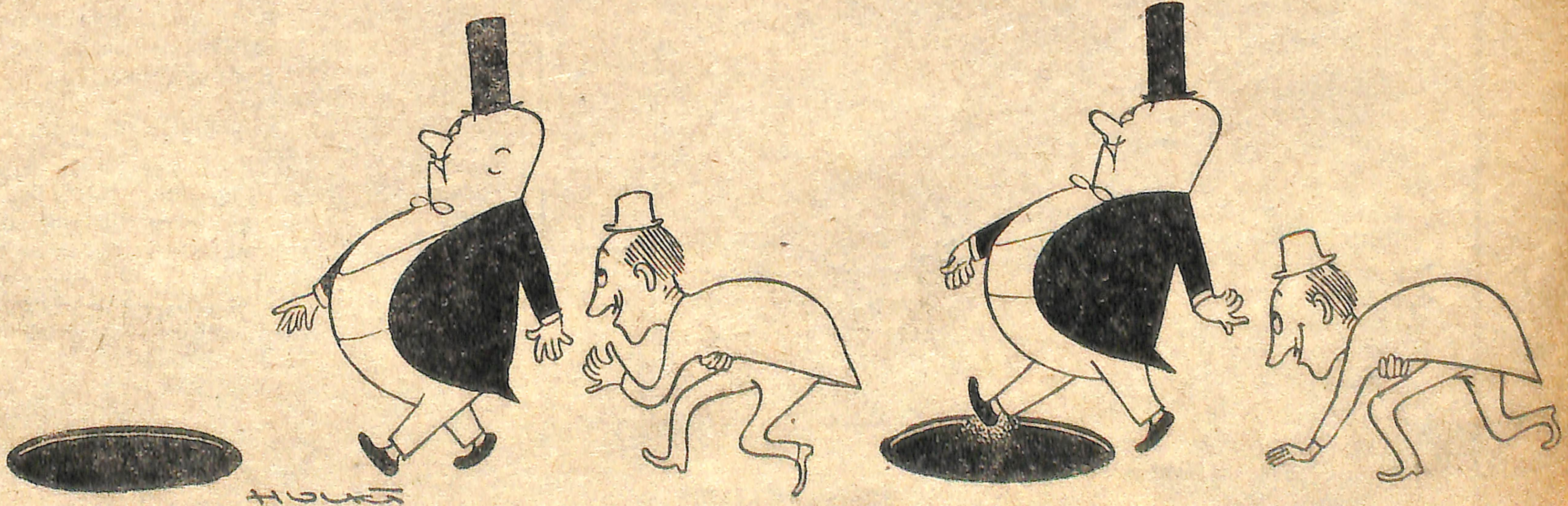
★ *Bir kadının eline düşmede*
ne şanslıdır.

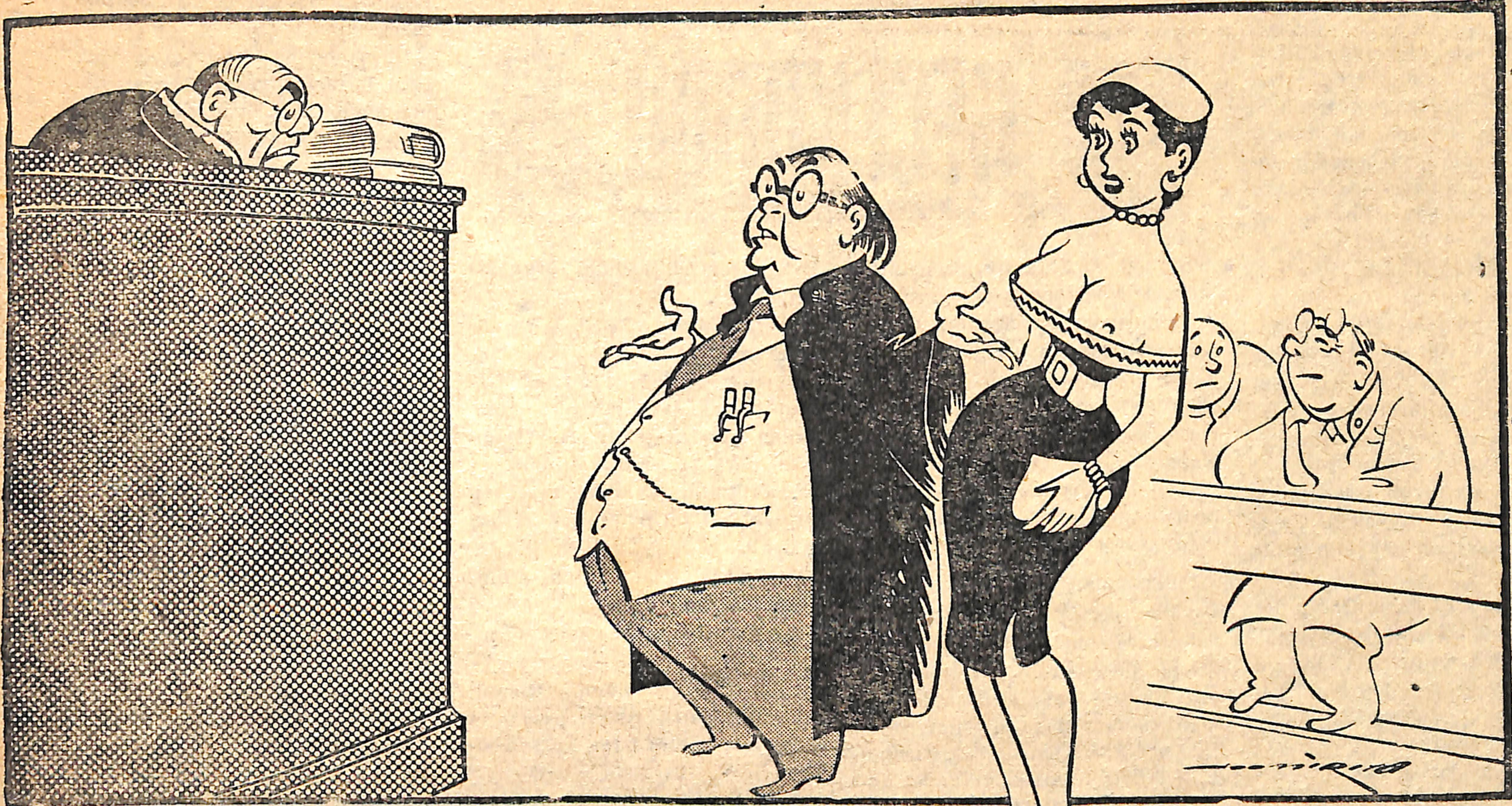
★ *Erkek son buseyi unuttukt*
hatırlar.

⁂

YENİ L

BEKÂR: İşine her sabah ay
TÜNEL: Erkeklerin dahi yer
FİLOZOF: Yere dökülen süt
su olduğunu düşünerek sevine

— Sayın bay hâkim!.. Müvekkilim adaletin gözünden hiç bir şey gizlemiyecektir!..

N LAFLAR

ar; geri kalan zamanlarda ise

evgilisi, orta yaşlıların arka-
ıkıcısıdırlar.
n nasılsa perhiz yapacaksınız.
tişemiyendir.
e, kolları arasına düşen adam

n sonra dahi kadın ilk buseyi

ÜGAT

ı istikametlerden gelen kimse....
bulamadığı kalabalık bir vasıta...
üzülecek yerde, onun % 80 inin
ı kimse.

Doktor hastalanınca...

Dr. G... yi telefonla hastaneden arıyorlardı. Hemşire telefona cevap verdi:

«— Dr. G... yok efendim. Hastalandı, evine gitti.»

#

Tehlikeli soru!

Bir kayıt işi için müracaat eden genç kadına memur sordu:

— Yaşınız?

Kadın cevap vermedi. Memur sualini tekrarladı, gene cevap yok. Adamcağız biraz daha bekledikten sonra:

— Acele edin hanımefendi, dedi. Her geçen dakika vaziyeti daha vahimleştiriyor!..

Fedakârlık!

Mahkeme, karısını ihmal ettiği ve onun hiç bir ihtiyacını düşünmediği için kocayı suçlu görmüştü. Bütün şahitler adamın karısına 25 kuruş dahi harçlık vermediğini, çok hasis olduğunu söylediler. Bunun üzerine hâkim, kadına nafaka bağlamağa karar verdi ve bu kararı adama okudu:

— Siz karınızı çok ihmal etmiş, ona hiç para vermemişsiniz. Bu sebeple kendisine ayda yüzelli lira nafaka bağlıyorum...

Adam, tatlı tatlı sırıttı:

— Teşekkür ederim hâkim bey. Ben de elim değdikçe kendisine 3-5 kuruş veririm elbette...

#

Davet!

— Pilot derhal kontrol kulesine, pilot kontrol kulesine! diye bir ses çın çın öttü.

Hava meydanındaki nöbetçi pilot, yerinden fırlayıp kuleye koşarken, cevap verdi:

— Gidiyorum...

Ses tekrar:

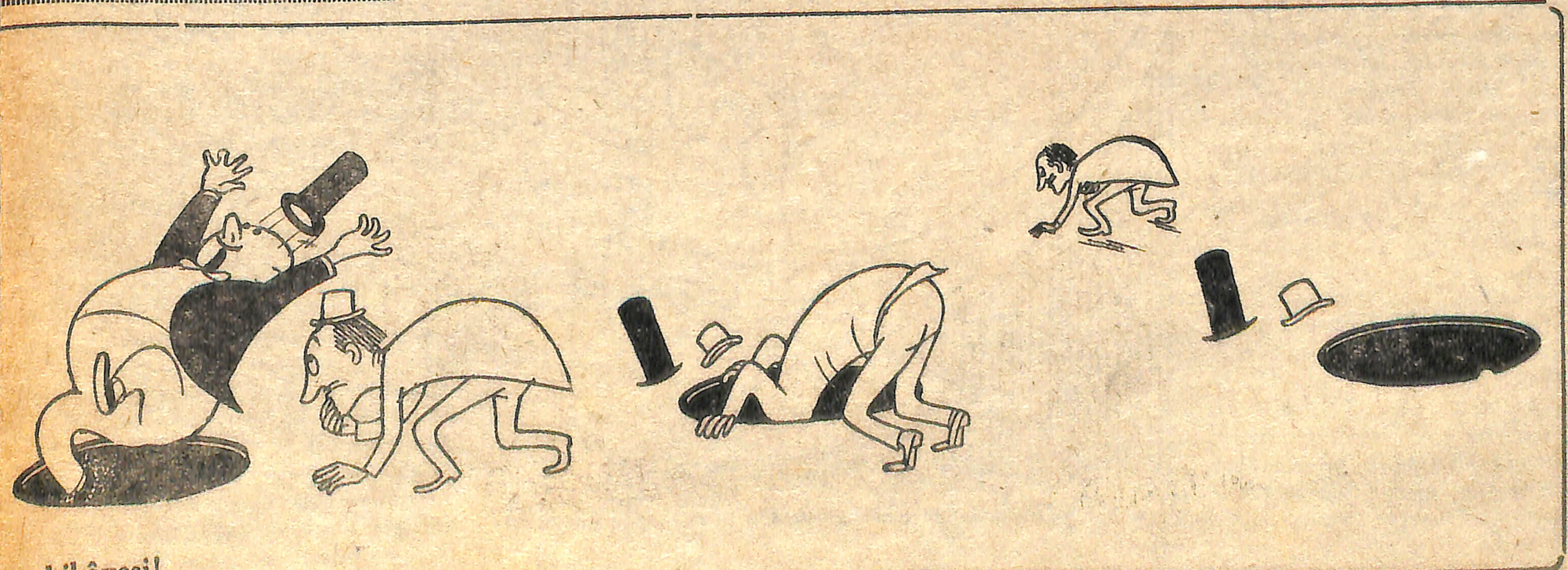
— Pilot kuleye, diye gürledi.

Bu sefer pilot:

— Geliyorum, dedi. Bu kadar bağıracak ne var?

Ses cevap verdi:

— Ne yapayım! Bağırmağa mecburum, zira mikrofon bozuk...

un hikâyesi!

İSTANBULUN kenar köşe semtlerinden biri. Ve çarpık çurpuk evlerin tükendiği yerde, insanı birdenbire kucaklıyıveren ferah bir açıklık. Manzara fevkalâde, deniz ayaklar altında, sağda solda insanı selâmlıyan bodur ağaçlar, ağaçların nihayetinde de tatlı bir meyille yükselen şirin, tepemsi bir saha...

Kızılca kıyamet, işte bu güzelim yerde koptu.

Efendim, bu tepeciğin beri tarafındaki mahallede meğer iki de herif varmış. Herif dedikse hani nasıl denir, hâşâ huzurdan, yanlarından desturla geçilen cinsten.

Birincisi, Gırtlaksıkan Hamdi... Akrep kancası bıyıklı, zebellâ gibi.... Hem şakası da yok ha.., Geçen gün Hüseyinin kahvesinde bir gürlemiş:

— Söyleyin o Cımbız Recep denen köpoğluna, bizim tepeciğe hiç niyetlenmesin. Oraya ben bir gecekondu dikeceğim. Benden evvel davranırsa, tepesine yumruğu şöyle bir kondurup gırtlağını...

Hem böyle demiş, hem de bir eliyle art cebindeki kakancayı şöyle bir okşamışmış.

Bre aman!..

Cımbız Recep dediği de, öbür sokağın fedaisi. O da yaman ha... Gezdiği yerde betellenip bozulurmuş:

— Söyleyin o Hamdi denen köpoğlusuna, biz sonra adamın karnına duman doldururuz; o yere gecekondu yapmak benden başkasına düşmez...

Vay vay vay vay!..

Biz, bu yerlerde, işlerin bu biçim olduğunu ne bilelim. Geçen pazar, İstanbulun öbür ucundan kalktık. Başta, sağolsun bizim kayınvalide olduğu halde cümbür cemaat kiralık ev aramaya çıktık. Orası senin burası benim derken tâ buralara kadar gelmişiz. Baktık şipşirin bir tepecik. Hava güzel, rüzgâr ılık, manzara lâtif. Hadi dedik şuracıkta biraz dinlenelim. Bu yer canımıza can kattı. Açılıp saçıldık. Uzanıp yayıldık. Oh, dünya varmış!..

Fakat bu dünyada telepati denen bir nesne de mevcut. Buna artık inandım. İki kabadayının beyinlerinden buraların havasına durmadan radyo dalgaları halinde neşriyat yapan gecekondu fikri, sanki bizim kafalarımıza da çarpıp çın çın öttürdü.

Önce şeytan beni dürttü. Durup dururken:

— Boş yere ev arıyacağımıza, dedim, şuracığa bir gecekondu dikivermeli.

Bizim çocuklar böyle antika işlere bayılırlar. Gecekondu da gecekondu diye tutturdular.

Kayınvalidevle bizim hanım:

— A!. Nasıl olur, ayol, burası pek tenhalık! filân dedilerse de sonradan onların da akılları yatar gibi oldu. Uzun uzun müzakere ve bam hayal kurduktan sonra niyet ettik, yapar mıyız yaparız.

Bir akşam karanlığında ustalar öteberiyle birlikte gelip gecekonduyu kuruverdiler. Eşyaları da attık içeri, tamam. Civar mahallelerden bizim gecekondu hemen görülmüş. Fakat, bir taraftan Cımbız Recep «Vay, alacağın olsun Hamdi!» derken, öbür taraftan da Hamdi, bakmış bakmış: «Sana gös terirım Cımbız!» deyip uzaktan diş gıcırdatmış.

Mülk sahibi olmak keyifli şey. Eşyaları yerleştiriverdik. Yer genişçe tutulmuş, içerisi üç bölüm. Âdeta villâ yavrusu. Pencereyi denize karşı fora ettik. Yemeği manzaraya karşı yiyelim dedik. Ben sofrada azıcık çakıştırdım. Pilli radyoyu da sonuna kadar açtık. Göbek havaları filân gırla gidiyor. Ne de olsa yorgunuz. Yemekten sonra fazla oturmadık. Herkes yatacak yerini hazırlamaya koyuldu. Meğer bütün bunlar ne kolay işmiş, yazık bunca yıllık aptallığımıza.

Biraz kapının önüne çıkayım dedim. Etraf karanlık. Civarda ağaç kümeleri sosyete dedikoducuları gibi fısıltılarla kımıldanıyorlar. Gökte tıpkı romanlardaki gibi yıldızlar pırıldıyor. Nereden aklıma esti bilmem, kendi kendime cimnastik hareketleri yapmıya başladım. Bir iki üç dört... Bir iki üç dört... İçeridekiler hâlâ türkü çağırıyorlar...

Pam!.. Pam!.. Pam!.. Bir tabanca sesi.

Amanın bu ne?.. Her halde acemi çaylak sarhoşun biri filân derken içimden geldi: «Hayt!» diye bir nara da ben salıverdim.

Uzaktan bir ses kükredi: «Ulan hergele!..» Pam pam!.. Bu sarhoş işi değil.

Paldır küldür bir taklak, kendimi içeride buldum.

«Lâstik mi patladı» diye sordular.

— Ne lâstiği canım. Ramak kaldı ben patlıyordum; dışarıda birisi var, habire bana kurşun sıkıyor.

Hanımla kaynanam bir ağızdan: «Ay içimiz fena oluyor!» dediler.

— Siz içinizi bırakın da dışımıza bakalım. İşin ucunda postu deldirmek var.

Bereket çocuklar kovboy filmine alışkınlar. Hemen lâmbayı kıstılar. İntipüf kapıyı kapattık. Herkes yerlere upuzun yattı. Çıt yok.

Öteden Hamdinin sesi:

— Ben buraların başıyım! diye tekrar kükredi, yarından tezi yok defolup gidecek misin?

Harif beni içeride Cımbız Recep sanıyor. «Ben buraların başıyım» dediğine göre her halde başkomiser, dedik, pek celâlli bir zat... Kanuna karşı geldik diye dehşetli kızdı.

Gecekondunun içi bir anda, ilk okul birinci sınıf dershanesi gibi hep bir ağızdan öttü:

— Gidiceeeez!.

— Yarın sabah hemen çıkıcak mısın?..

— Çıkıcaaaz!..

— Karışmam ha...

— Karışma!..

— Susun lan!..

Ses kesildi.

Yarım saat geçti.

Bu defa da aksi cepheden başka bir yaylım ateş! Pam... Pam... Pam... Ve Cımbız Recebin davudi sesi:

— Hemen buradan defolup gidecek misin?

— Gidiceez!..

— Yarın sabah hemen çıkacak mısın?

— Çıkıcaz!..

— Karışmam ha!..

— Karışmaaa!..

— Susun lan!..

Kayınvalide bana: «A oğlum dedi, kanuna karşı durulmaz. Ne edeceksen et de şu dışarıdaki komiserlere teslim olalım.»

Elimize bir oklava geçirdik. Ucuna yarı karanlıkta beyaz bir bez iliştirip pencereyi araladık. Başladık sallamaya. Vıj diye bir kurşun geçti. Baktım: Oklavanın ucunda, affedersiniz kaynanamın donu dalgalanıyor. Orta yerinde bir delik.

— Çekin şu münasebetsiz şeyi! diye bağırdım, muharebeye devam!..

Bizim kayınvalide çetin cevizin biridir. Beni bile yola getiren cinsten.. Bayrak meselesine fena halde içerledi. O kızgınlıkla kalkıp dimdik oturdu. Artık onu on tane Cımbız ve yirmi adet de Gırtlakçı durduramaz!.. Bir elinde feneri, öbür elinde de oklava, bir destur narası da o çekip fırladı dışarı.

Dışarıda birdenbire karşılaşan Cımbızla Hamdinin naralarına bizimkinin cazırtısı da karıştı. Karanlık bir çuvala iki kılkuyruk çomarla bir de anaç kedi girmiş gibi viyaklamalar işitiliyor.

Az sonra çomarlar sustu. Şimdi yalnız bizimkinin kumandası duyuluyor:

— Bir daha pam pum edip yüreğimi ağzıma getirecek misiniz?

— Yapmiyacaaaaz teyze!

Ve, kâşane bize kaldı.

BİTİRİM

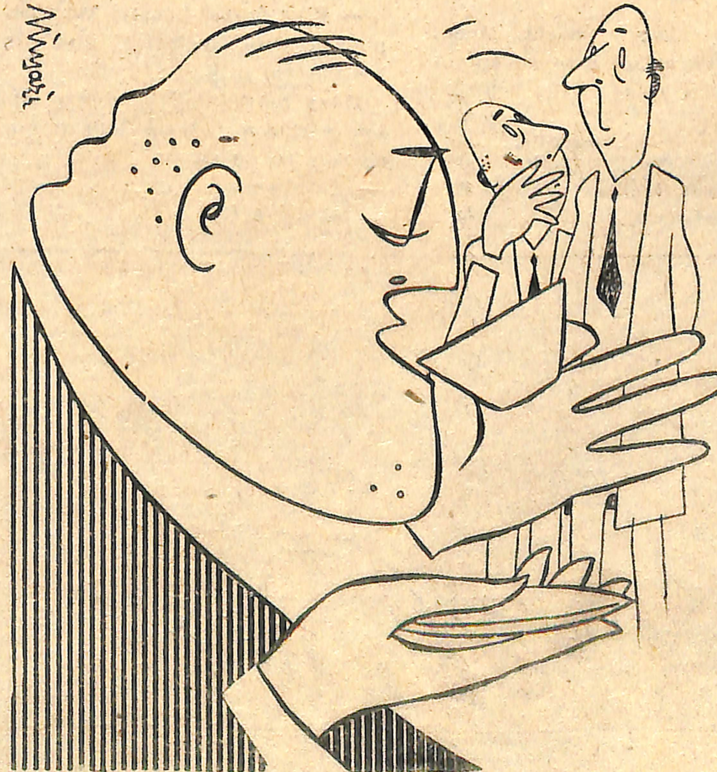
※

Aman oğlum!..

Yaşlı bir kadıncağız, kendi gibi yaşlı bir arkadaşı ile seyahate çıkmıştı ve bu arada ilk defa tayyareye binecekti. Fakat yerine geçip oturmadan, tayyarenin pilotunu görmek istedi ve ona:

— Aman evlâdım, dedi. Sesten hızlı gideyim deme sakın. Biz biraz çene çalmak istiyoruz...

Gümrükteki 300 ton kahveyi, Kızılay pahalı fiyatla satacak..
(Gazeteler)

— **Bu kadar hamiyet sahibi insan görmedim birader, her gün kahve içiyor!..**

FIKRA YARIŞI

Tımarhane!

Ölüler kuyruğu ahiret kapısında sıralanmıştı. Kontrol memuru melek, kısa sorularla cennetlik ve cehennemlikleri ayırıyordu.

Yorgunluğu, uzun yıllar mezarda bile dinlenmekle geçmemiş biri, meleğin sualine:

— Evet, dedi, günahım çok... Namaz kılmadım, oruç tutmadım. Ama, dünyada iken evlendim... Karım, cehennem azabını bana hayatta çektirdi.

Kontrol memuru, mahzun ölüye cennetin kapısını gösterdi: «Giriniz!»

Arkasında beyaz kefenli erkek bu konuşmayı duymuştu. Meleğin sualine cevap verdi:

— Evet, benim de günahım çok: Namaz kılmadım, oruç tutmadım ama, ben ondan çok çekmiştim...

— Nasıl?

Ölü, ıstırap dolu bir sesle fısıldadı:

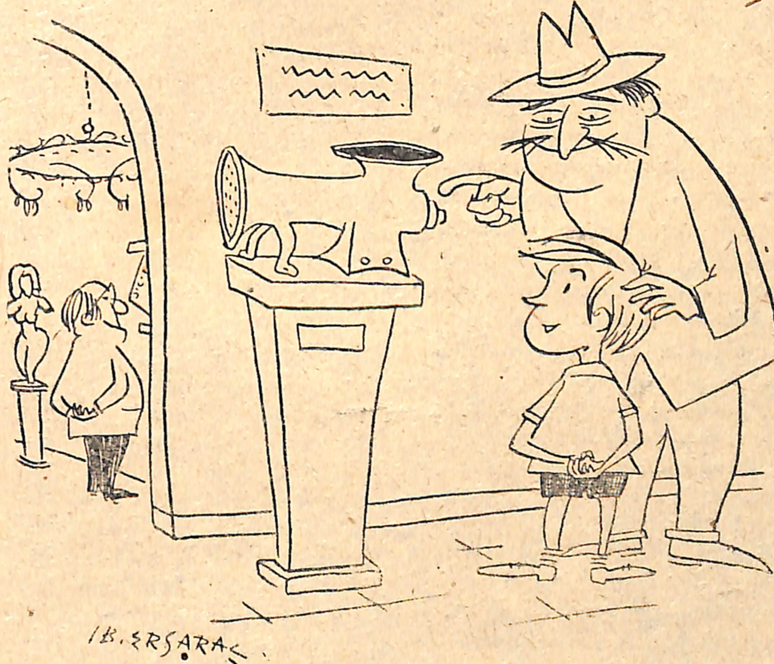
— İki kere evlenmiştim!..

Birdenbire kapıdaki meleğin kaşları çatıldı ve öfke ile cehennem kapısını gösterdi:

— Gir içeri!.. Sen cenneti tımarhane mi sandın?!.

Cavit Abeş
Osmaniye Cd. No. 49
CEYHAN

Et bulamıyan kasaplar makinalarını satıyorlar.. (Gazeteler)

— Bu mu yavrum?.. Et denilen nesneyi kıymak için kullanılırdı!..

Borazan'ın bir nüktesi

Meşhur nüktedan Borazan Tevfik, bir gün vükelâ vapuru ile Boğaziçine giderken; zamanın büyükleri yolda saatlerden bahis açmışlar: «Falan marka saat iyidir, falan markalısı daima geri kalır...» gibi, iddialarda bulundukları sırada; (Çingene) diye anılan nüfuzlu adamlardan biri:

— Benim de güzel bir saatim var!..

Deyince; Borazan Tevfik cevabı bastırmış:

— Sizinki mutlaka (maşalı) dır!

Usul-i merkeziyet şarkısı!

Züğürtlükten kül olduk, gayri yandık;
Usul-i merkeziyyetten usandık!..
Bu hali biz yine evvelki sandık,
Usul-i merkeziyyetten usandık!..

Kabul eyler miyim ben nush u pendi;
Tahammül kalmadı, sabrım tükendi!
Yetiş imdada, defterdar efendi,
Usul-i merkeziyyetten usandık!..

Bugün beş păresiz kaldık, süzüldük,
Dolanmaz oldu bakkallar, üzüldük,
Züğürtlükten büzüldükçe büzüldük,
Usul-i merkeziyyetten usandık!..

EŞREF

Hadiseler Arasında
FELEK

Hâlâ Kubalı!

Hayal perdesinde Karagözle konuşurken Arap sorar:

— Kim suylâdi?
— Kime suylâdi?
— Ne suylâdi?
— Ne zaman suylâdi?
— Kim suylâdi?

Ve böylece sual sora sora adamı çileden çıkarır...

Şu «Kubalı» işi de böyle oldu.

Taaa başında tuttuk adama bir sual sorduk; o da cevabını verdi. Al aşağı ettiler. Ondan sonraki safhalar malûm, nim malûm veya gayrimalûm... Ne ise sonunda Profesör yerine geldi. Şimdi de:

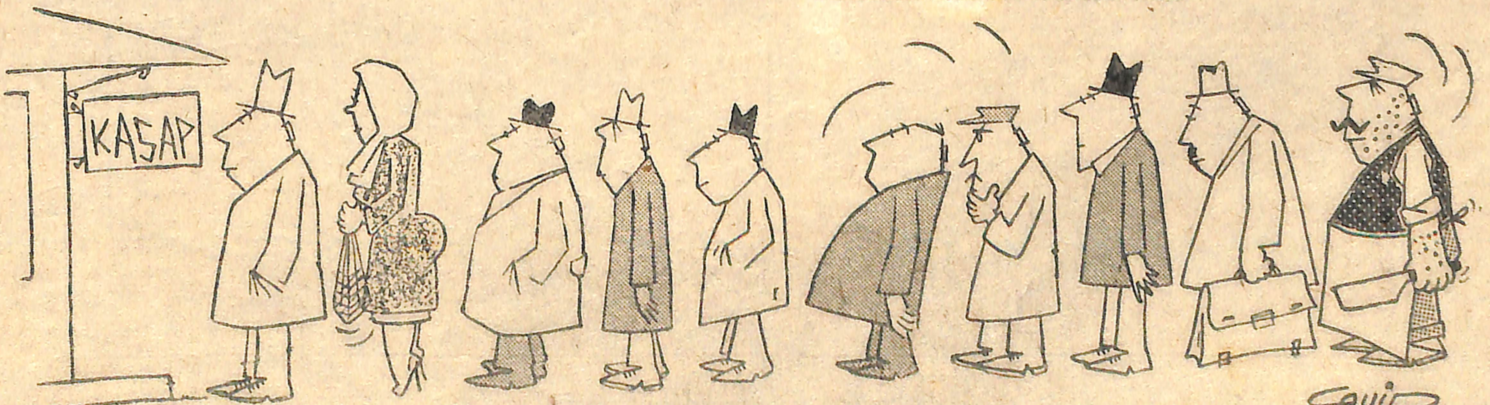
— Nasıl geldi?
— Bunun mânası ne?
— Demokrat Parti ne demiş?
— C.H.P. ne demiş?

— Bence bu bir ricattir! Sence bu bir tehdittir. Herkes aklına geleni söylüyor...

Yahu! Gittiği zaman müteessir olmadık mı?.. Tamaaam!.. Şimdi kürsüsüne avdet etti. Artık bırakalım yakasını. Böyle şeyler kurcalanmağa gelmez; hele izzeti nefis haline getirmeğe hiç gelmez.

Hâlâ bahar değil, mart havası hüküm sürdüğünü öğrenemedik gitti.

B. FELEK«Cumhuriyet»

YAZISIZ!..

SIĞIR Mukavelesi

★ **Mark Twain** ★

BİR iki kelime ile, halkın zihnini bu kadar işgal etmiş, bu kadar dedikodulara sebep olmuş ve hem Avrupa hem de Amerika gazetelerinde uzun uzun bahsedilmiş olan, bu hâdisede, küçük de olsa benim de payım bulunduğunu, millete açıklamak istiyorum.

Bu acınacak vak'anın başlangıcı şöyle olmuştur: Sizi temin ederim ki, bunu takip edecek olan özetin doğruluğu resmî kayıtlardan tahkik ve isbat edilebilir.

New Jersey'li John Wilson, hükûmetle şu mukaveleyi yapmıştır: 1861 senesi Ekim ayının 10 uncu günü, General Sherman'a 30 fıçı sığır eti teslim edecektir. Çok güzel.

Wilson, sığırları aldığı gibi Sherman'ı takibe başlar. Fakat Washington'a geldiği zaman Sherman Manasas'a gitmiştir. Wilson da yanında sığır fıçıları, peşinden gider. Ama geç kalmıştır. Bu şekilde hemen bütün Amerikayı dolaşırlar. Sherman'ın Kudüse, hacca gittiğini duyunca, derhal Beyrut'a hareket eder. Fakat gene yetişemez, Sherman memlekete dönmüş, Kızılderililere karşı harbe girmiştir. 68 gün süren bir yolculuktan sonra, tam Sherman'ın karargâhına 4 mil kala, Wilson Kızılderililerin eline düşer, kafası balta ile kesilmek suretiyle öldürülür; bir tanesi hariç bütün sığır fıçıları zaptedilir. O bir tanesi de Sherman'ın askerlerinin eline geçer. Görüyorsunuz ya ölümde bile, mukavele şartlarını kısmen dahi olsa yerine getirmiştir. Vasiyetinde kontratı oğluna bırakır. Oğlu aşağıdaki faturayı tanzim eder ve ölür:

Amerika Birleşik Devletleri aşağıdaki meblâğı ölü Wilson'a borçludur:

General Sherman'a teslim edilecek 30 fıçı karşılığı:

100 dolardan	3,000 dolar
Seyahat ve nakliye masrafı	14,000 dolar
Yekûn	17,000 dolar

Ölümünden sonra kontratı W. Martin'e bırakır. Martin de faturayı tahsil etmeğe çalışırsa da muvaffak olamaz, ölür ve meşhur mukaveleyi Barker'e devreder. Barker de bu işi beceremez, Rogers'e devreder. O da parayı tahsil etmek için teşebbüse girişir ve meseleyi 9 uncu murakıba kadar götürür, fakat onun da ömrü vefa etmez, kontrat dayısına kalır. Ondan sonra daha yedi el değiştirir, nihayet dargın olduğum bir akrabadan bana kadar geldi. Bu mirasa konduğum ana kadar vaziyet bu merkezde idi. Şimdi milletin önünde, bu hâdisedeki payımı açıklamak istiyorum. Ben sığır mukavelesini ve faturayı alarak Cumhur Başkanına kadar götürdüm. Başkan beni görünce: «Bir arzunuz mu var efendim, sizin için ne yapabilirim?» dedi. Ben:

«Sayın Başkan, 1861 yılının Ekim ayında, New Jersey'li müteveffa John Wilson devrin hükûmeti ile General Sherman'a 30 fıçı sığır eti temin...»

Başkan sözümü burada keserek, beni nazik fakat kat'î bir ifadeyle huzurundan çıkarttı. Ertesi günü Devlet Bakanına gittim...

O da «Sizi dinliyorum» dedi. Ben: «Efendim», diye söze başladım, «10 Ekim 1861 günü New Jersey'li John Wilson devrin hükûmeti ile General Sherman'a cem'an 30 fıçı sığır eti...»

«Yeter, bayım, yeter. Buranın vazifesi sığırlarla uğraşmak değildir.»

Bu sözlerle oradan da kapı dışarı edildim. Bu meseleyi tekrar ele alarak üzerinde iyice düşündüm ve bu sefer Bahriye Nezaretine başvurmağa karar verdim.

Nazır beni görünce: «Ne söyleyecekseniz, çabuk söyleyin, boşuna beni bekletip durmayın!» dedi. Ben gene başladım:

«Efendim, 10 Ekim 1861 günü, New Jersey'li John Wilson, hükûmetle General Sherman'a cem'an 30 fıçı sığır eti temin edeceğine dair bir mukavele...»

Daha sözümü bitirmeden, bir temiz azar işittim. «Bahriye nezaretinin sığırlarla alâkası yokmuş, falan filân...»

Ben de iyiden iyiye kızmıştım. Ne biçim hükûmetti bu! Bir türlü sığırların parasını ödemek istemiyorlardı! Soluğu İçişleri Nezaretinde aldım. «Efendim, 1861 yılı Ekiminin 10 uncu günü...»

«Yeter, yeter, bunları daha önceden de duydum... Mahut sığır kontratınızı alın da buradan defolun... Dahiliye Nezaretinin Ordu iaşesi ile alâkası yoktur.»

Çıktım fakat, hırs içindeydim. Ne olursa olsun, bu parayı tahsil edecek yahut ben de bu uğurda benden öncekiler gibi ölecektim. Onun için baş vurmadığım yer kalmadı. Posta müdürüne gittim, Ziraat Nezaretine gittim, Meclis reisine gittim, kimsenin ordu iaşesi ile alâkası yoktu. Nihayet soluğu Patent müdürlüğünde aldım. Daha henüz söze başlamıştım ki, müdür gürledi: «Hay Allah belânızı versin! En son buraya da mı geldiniz? Şu yere batasıca sığır kontratını alın da basın bakalım. Bizim bu gibi işlerle ilgimiz yok.»

«Fakat efendim, kim olursa olsun, birisinin bu parayı ödemesi lâzım. Hem de şu anda, yoksa alimallah buranın altını üstüne getiririm.»

«Fakat...»

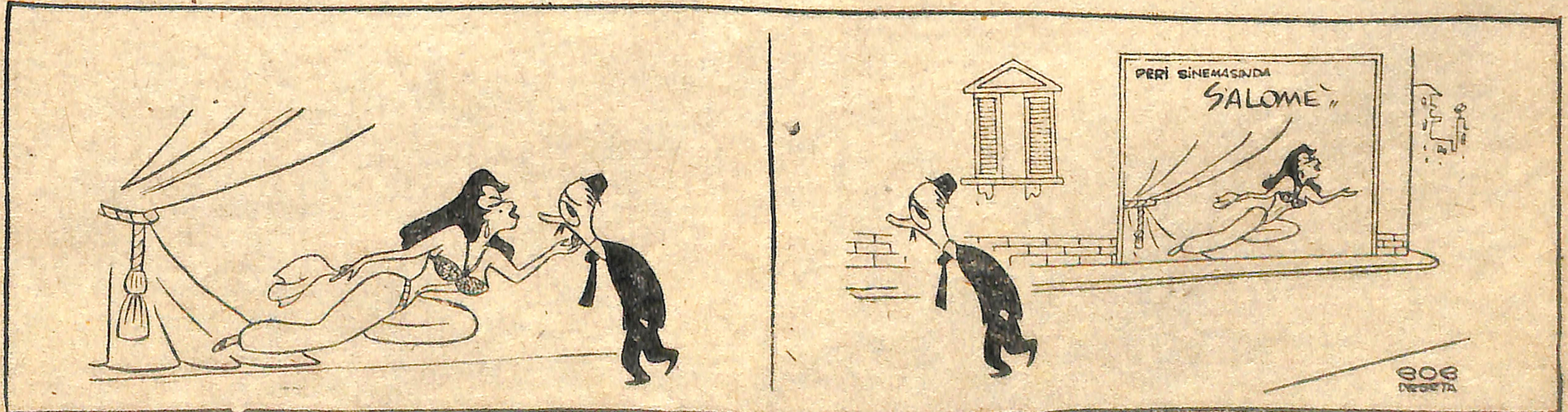
«Fakatı makatı yok, Patent müdürlüğü bu işten mes'ul. Bana paramı vermesi lâzım.» Ne ise teferruatı bırakalım, ağız patırtısı dövüşe döndü. Neticede müdür kazandı ama, ben de bir şey öğrendim... Maliye Vekâletine baş vurmam gerekiyormuş. Oraya gittim, tam iki buçuk saat bekledikten sonra, Maliye Nazırı beni kabul etmek lûtfunda bulundular. Söze başladım:

«Pek sayın bayım, 1861 yılı 10 Ekim günü...»

«Yeter efendim, meseleyi biliyorum. Maliye Başmurakıbına gidin.»

Strip-Tease!.. (Fransız)

YAZISIZ!.. (İtalyan)

Ben de öyle yaptım. Başmurakıp, ikinci murakıba, ikinci murakıp, üçüncüsüne, üçüncüsü de beni Sığır Şubesi Başmuhasebecisine gönderdi. Artık işler yoluna girmişe benziyordu. Başmuhasebeci, bütün kayıtlarını, kâğıtlarını, evrakını iyice aradı, fakat sığır mukavelesinin suretini bulamadı, beni ikinci muhasebeciye yolladı. O da bir şey bulamadı. O hafta zarfında 6 ncı muhasebeciye kadar gittim.

Ertesi hafta Talepler Şubesinde, daha sonraki hafta, Kayıp Kontratlar Şubesinde vakit geçirdim. Nihayet Muhtelif Evrak Müdürlüğünde karar kıldım. Müdür yoktu. Kâtibi orada idi. Odada 16 tane genç güzel kız, oturmuş, defterlere bir şeyler yazıyor, 7 delikanlı da onlara iş gösteriyordu. Kızlar, arkalarına bakıp bakıp delikanlılara gülümsüyor, delikanlılar da onlara mukabele ediyorlardı. Yani anlıyacağınız, bütün işler yolunda gidiyordu. Gazete okuyan bir iki memur bana ters ters baktılar, fakat gene okumalarına devam ettiler. Ben bu işlere alışmıştım, onun için bunlardan birinin önüne dikildim ve: «Pek sayın bayım dedim... Acaba Büyük Türk nerede?» (*)

«Kimi arıyorsunuz bayım? Eğer şefi soruyorsanız, dışarı çıktı, daha gelmedi.»

«Acaba bugün haremi ziyaret edecekler mi?»

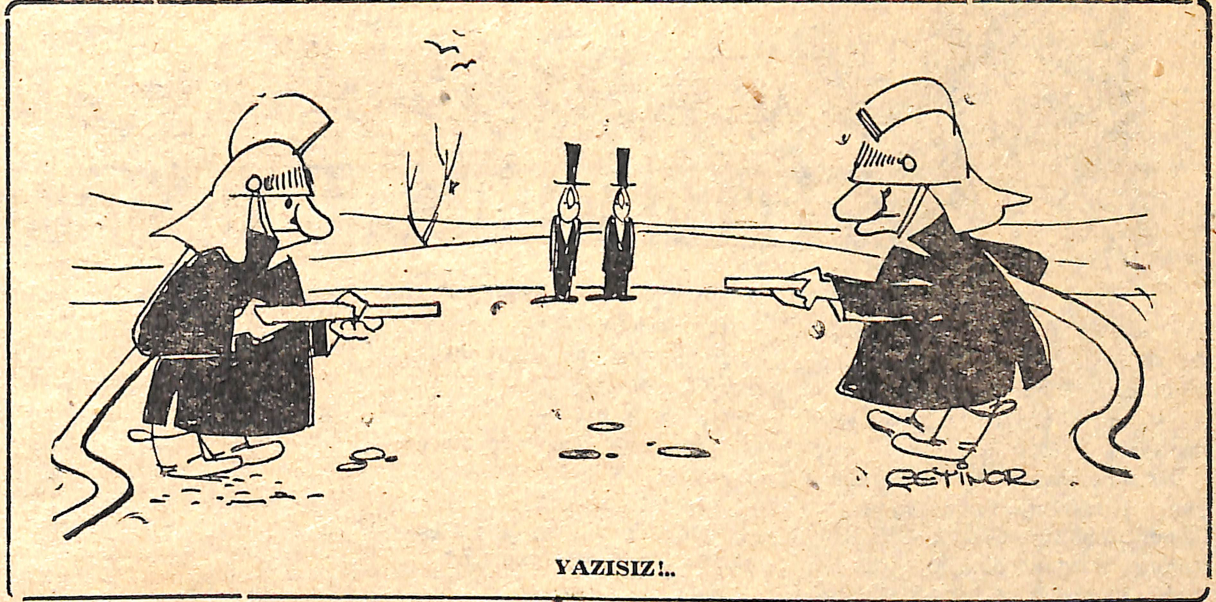
Genç adam bana aksi aksi baktı, sonra gene okumasına devam etti. Fakat ben artık bu memurların halini öğrenmiştim. Yeni posta gelinceye kadar gazetesini bitirirse benim için tehlike yok demekti. Zaten okuyacak iki gazetesi kalmıştı. Biraz sonra onları bitirdi, şöyle bir esnedi, gerindi, ve bana ne istediğimi sordu.

«Koca budala, 1861 yılının...»

«Bildim, sen şu sığır meselesini araştıran adamsın. Ver bakalım kağıtlarını...» Kâğıtları aldı. Bir zaman için kendi evrakını karıştırdı durdu, nihayet kontratın bir türlü bulunamıyan kayıtlarını buldu.

Sevincime son yoktu. «Verin bana» dedim. «Artık hükûmet bu parayı öder.» «Olmaz» diye cevap verdi, «Daha yapılacak işler var. Bu John Wilson nerede?»

— Öldü.
— Ne zaman öldü?
— Ölmedi, öldürüldü.
— Nasıl?
— Balta ile...
— Bunu kim yaptı?
— Kim olacak, Kızılderililer.
— Kızılderilinin adı?
— Adı mı, bilmiyorum.
— Olmaz, muhakkak bir adı olması lâzım. Öldürürken kim gördü?
— Bilmiyorum.

YAZISIZ!..

— Demek siz orada değildiniz.
— Hayır, değildim.
— O halde Wilson'un öldürüldüğünü nereden biliyorsunuz?
— Elinin körü, biliyorum işte!
— Olmaz, elimizde delil olması lâzım... Kızılderiliyi yakaladınız mı?
— Tabiî ki hayır.
— Onu yakalamanız lâzımdı. Balta sizde mi?
— Hayır, onu istiyeceğiniz hiç aklıma gelmemişti.
— Olmaz, baltayı bulup, Kızılderiliyi getirmeniz lâzım. Bu şekilde Wilson'un ölümünü isbat edebilirsen, Talepler Bürosuna baş vurursun. Oradaki işin bitene kadar belki ancak bu para çocuklarının eline geçebilir. Fakat bu adamın öldürüldüğü muhakkak isbat edilmeli. Sonra bir şey daha var. Şunu söyliyeyim ki, hükûmet faturadaki seyahat ve maliyet mas raflarını ödemiyecektir. Belki Sherman askerlerinin eline geçen bir tek fıçının bedelini öder. Bunun için de faturayı Meclise sunman ve orada kabul ettirmen lâzım. Fakat Kızılderililerin eline geçen 29 fıçının parasını ödemiyecektir.

— Demek benim sadece, 100 dolâr alacağım var, öyle mi? O da kat'î değil... Demek Wilson'un bütün seyahatleri, Avrupa'yı, Asya'yı dolaşması, sıkıntıları, üzüntüleri, bu parayı tahsile uğraşanların çektikleri, demek hep bu yüz lira için öyle mi? Peki, neden başmuhasebeci bunu bana söylemedi?

— Talebinizin hakikî olup olmadığını bilmiyordu da ondan!

— Neden başmuavin, neden ikinci muavin, veya dolaştığım bürolardan kimse bu hususta bana bir şey demedi?

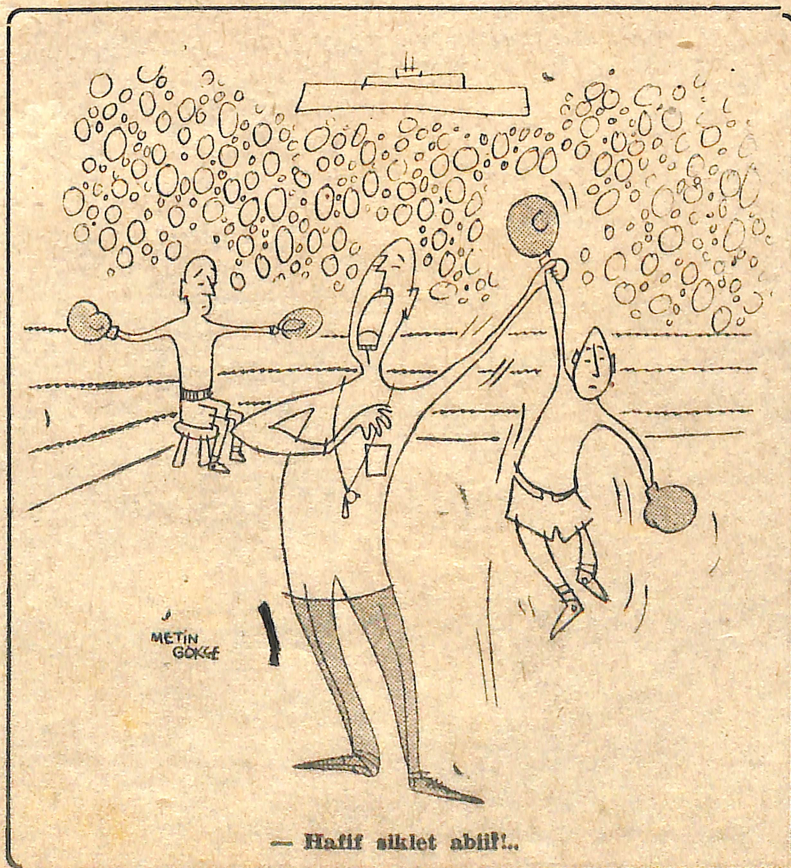
— Onlar da bilmiyordu. Burada biz her şeyi usule göre yaparız. Siz de usulü takip ettiniz ve istediğinizi öğrendiniz. En emin yol budur. Zaten tek çıkar yol da budur ya! İşler biraz ağır gider ama, hem düzgün olur, hem de emniyetlidir.

— Evet delikanlı, o kadar emniyetli ki, insanı ölüme götürür. Ben de son nefesimin yaklaştığını hissediyorum. Bak biliyorum, şu karşıda oturan tatlı mavi gözlü kızı seviyorsun! Bakışlarından anladım. Fakat onu alamıyorsun, çünkü fakirsin. Sana bir iyilik yapacağım. Aç şu avcunu, al şu kontratı, sevdiğin kızla evlen ve mes'ut ol. Tanrı sizi bahtiyar etsin, evlâtlarım...

İşte bu kadar gürültü koparan meşhur sığır kontratı hakkında bildiklerim bu kadar. Kendisine kontratı hediye ettiğim memur da öldü. Sonra ne oldu bilmiyorum. Yalnız bildiğim şu: Washington'da bir resmî dairede evrak takip etmeğe insanın ömrü vefa ederse, belki aradığını bulur. Fakat bu resmî daire bir hususî teşekkül gibi akıllıca teşkilâtlandırılmış olsaydı, aradığını bulmak için insana bir tek gün yeter de artardı bile...

1870

(*) Grand Turc - Sultan, padişah.

— Hafif siklet abi!!..

Yeni tez!

Meşhur bir psişiatris bir tez hazırlamıştı. Bu tezinde, kusurlu olarak doğan kimselerin bu kusurlariyle kabili telif olmayan şeylere heves ettiklerini iddia ediyordu. Bir konferansında:

— Meselâ, diyordu, nefes darlığı çeken kimseler, mukavemet koşucusu olmağa kalkarlar, gözleri çok zayıf olup burnunun ucunu göremiyenler avcılığa veya resme heves ederler. Kulakları top gibi sağır olanlar müziğe, kekemeler spiker olmağa bayılırlar...

Dinleyenlerden biri dayanamadı:

— Yani, dedi. Sizin tezinize göre, kafadan sakat olanlar da psişiatris oluyor demek ki...

(Amerikan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 11.—

O akşam, Satılmış, kendi akranı ve en teklifsiz arkadaşı olan mühimme müdürünün odacısı Kara Mehmetle birlikte Galataya eğlentiye gidiyorlardı.

Ne zamandanberidir istife yatırdığı paraların tadını biraz da kendi tatmak sevdasına düşen Satılmış, şundan bundan işitip de henüz bilmediği, görmediği Galata ve Beyoğlu âlemlerine âşina olmak hevesini duymuştu.

Yalnız gitmeğe cesareti olmadığı için, Kara Mehmede açılmış, onu kandırmağa muvaffak olmuş, ve büyüklerden gizli, onunla usulcacık yola çıkmıştı.

Arkalarında, efendilerinin hediyesi olan birer sivil elbise vardı. Satılmışınki, daparacık bir redingot, Kara Mehmedinki ise, üzerinde sümüklü böcek gezmiş gibi yer yer parlıyan lâcivert bir kostümdü. İkisi de, Yenicamide mola vermişler, fesleri kalıba çektirmişler, potinleri de boyatmışlardı.

Lâkin bu kadar özentiyi çekemiyen Felek, inadına gökyüzünün süpaplarını ta nihayete kadar açmış, bulutların içinde ne kadar su varsa yağdırıyordu.

Bunun tesiri olarak, limon kabuğuna dönen feslerin boyaları, zavallı iki hemşerinin şakaklarından aşağı akıyor, kendilerini acemi panayır palyaçolarına döndürüyordu. Elbiseler arkalarına yapışmıştı. Fakat inatları inat, geri dönmeyi kabadayılıklarına yediremiyorlar, dikine doğru gidiyorlardı.

Köprüyü böylecene geçtiler.

O zamanlar, şimdiki Denizyolları işletme acentalığının bulunduğu yerde, meşhur «Aziziye» karakolu vardı. Tam onun hizasından geçiyorlarken, nöbetçi:

— Selâm dur!

Diye seslendi. Kimbilir oradan o esnada hangi bir zabit geçiyordu? Fakat, zaptiye neferinin bu tazim resmini, Satılmış her nedense, kendine yakıştırdı. Birden neşesi arttı. Gönlünde yatan aslan uyanıverdi. Arkadaşına, gülerek:

— Ülen Mehmet! dedi, günün birinde, bana da beyle selâma, neye duracaklar mı ki?..

— Sana mı?

— Bana ya! Ne olmuş? Olmaz bir iş mi ki?

Kara Mehmet, arkadaşının keyfini bozmak istemedi. O, ondan akıllı, ondan daha kâmildi. Suyuna gitmeyi uygun buldu:

— Yok... dedi, neye olmasın?

Satılmış, fikrini takip ediyordu:

— Ülen! İş parada değil mi?

— Parada.

— Hele biyol bin lirem olsun; görürsün, nideceğim?

— Nideceğin ki?

— Memlekete varıp ağa olacağım, soyha!

— Ağa mı olacağın?

— Helbet! Bizim o yanda Elekçioğlunun İsmail Ağa yoh mu?

— Var.

— Onun gibi olacağım, işte!

— Elekçioğluna zaptiyalar selâm duriy mi ki?

— Ülen, zaptiyeler nedir ki? Gaymaham selâma duriy ona!

Havyar hanının önüne gelmişlerdi. Yahudinin çatlak sesi, kulaklarının içinde öttü:

— Numera Kastro! Buyunki çikilen şemendufer numeralari yaziyor.

Satılmış, arkadaşını kolundan çekip, durdurdu:

— Ülen, bu yöhüdü ne diyi?

— Lümere diyi.

— Neyin lümeresi?

— Ahan ne biliyim? Geç...

Satılmış, herife sokuldu; sordu:

— Ne satiyin, hemşeri?

Yahudi, bu karşısındaki hödüklerin şimendifer piyangosundan hiçbir şey anlamıyacaklarını kestirdiği için doğrudan doğruya cevap vermeğe lüzum görmedi. Bilûmum sokaktan geçenlere hitap eden feryadını tekrarladı:

— Numera Kastro!

— Ne lümeresi onlar?

Bu ısrar üzerine, herif, alay etmek sevdasına düştü:

— Adam numerasi! dedi, yeni nizam çikti: adamlara numera konacak. Senin yibi numerasizi kalmasin!

Satılmış, Yahudinin istihzasını hissetti. Önüne hışımla dikilip payladı:

— Ülen! Garşındakini öküz mü saniyin da zevkleniyin? Adam kimin cüvap it, yonsa gafana gahıştırırım... Ağniyon mu gahbe doğurduğu?

— Afedersin ağa hazretleri... Yamur hizli da, ne soylediği kendim belem işitmedim. Kusura bakma... Numera Kastro!.. Ağa hazretleri: bunlar şemendufer piyangosunun kazanan numeralari. İşallah, yelecek sefer bir tane alirsin da buyuk ikramiye sana çikar!

Satılmışın birdenbire aklı başına geldi. Yahudiyi bırakıp, Kara Mehmede döndü:

— Ülen Memet! Bah bu köftoğlu ne diyi? Ülen, şümendüfer değil, sahın bendeki temessükler olmıya?

— Vallaha bilmem. Biyol danış, baham...

— Bağa bah, yöhüdü!

— Buyur, paşam! Numera Kastro!

— Şümendüfer dedüğün, o yanı gırpıh, gatlanmış temessük kâhatları var hana, onlar mı kin?

Yahudi, bu sözlerden tekini bile anlıyamamıştı. Hem bu iki hödüğü başından savmak, hem de üstelik belki bir tane liste satmak maksadiyle, körü körüne cevap verdi:

— Ta kendisi!

— Ey, ne gazanmış o kâhatlar şincik?

— Alti yuz bin frank.

— Çoh bi para mı kin?

— Ne soyilyorsun be? Otuz bin Osmanli lirasi tutar, aşa yukari!

Satılmışın zihni, rakamın ifade ettiği azamet karşısında duraklardı. Onu, kendi için, kendi kendine tekrarladı:

— Otuz bin! Vay, anam!

Ve sonra, gene arkadaşına hitapla:

— Bağa bah, ülen! dedi, acep bizim kâhatlara da vurdu mu kin?

— Bi lümere al da, baharıh sonram...

Örme kesesinin içinden çıkardığı kuruşu, Satılmış, yahudiye uzatıp bir numara kâğıtı aldı; katladı, cebine koydu. İnsanların, hayatlarını alâkadar eden bazı hâdiseler, böyle içlerine doğar. Satılmışın da, her halde içinde doğan bir şey vardı ki, kuruşa kıyıp da, böyle, yağmurun altında numara kâğıdı satın almıştı.

İki kafadar, gönüllerinde tatlı bir neşe ile, Galatada, Doğruyoldaki Amerika balozundan içeriye girdiler.

Baloz, bu saatte tenha idi. Hava kararmadan, limandaki vapurların tayfaları, zengin mavnacılar, sayılı hovardalar, belâlılar, zevk ve sefahetin bayağı düşkünleri buraya gelmezlerdi. Önce, daha ucuz yerlerde kafâyı dumanlarlar, karanlık bastıktan sonra da, böyle yerlere, sırf «cilâ vurmağa» düşerlerdi.

(Devamı var)

— Aman karıcığım, Süreyya için günlerce ağladın... Şimdi de bu mu?..

SALİH TEKCAN

SPUTNİK 31

Hazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

SALİH TEKCAN AYA İNDİĞİNİ ZANNEDİYOR....

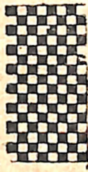

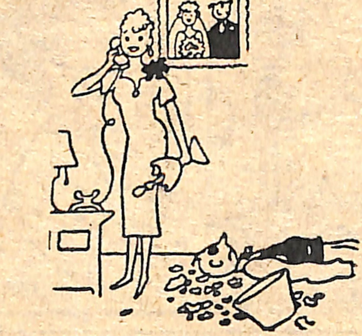

Dünya Karikatürleri

– PEKİ ANNE, ONDAN SONRA NE YAPAYIM !..

İTALYAN

– OOOOH, NE ATEŞLİ BUSELERİNİZ VAR !..

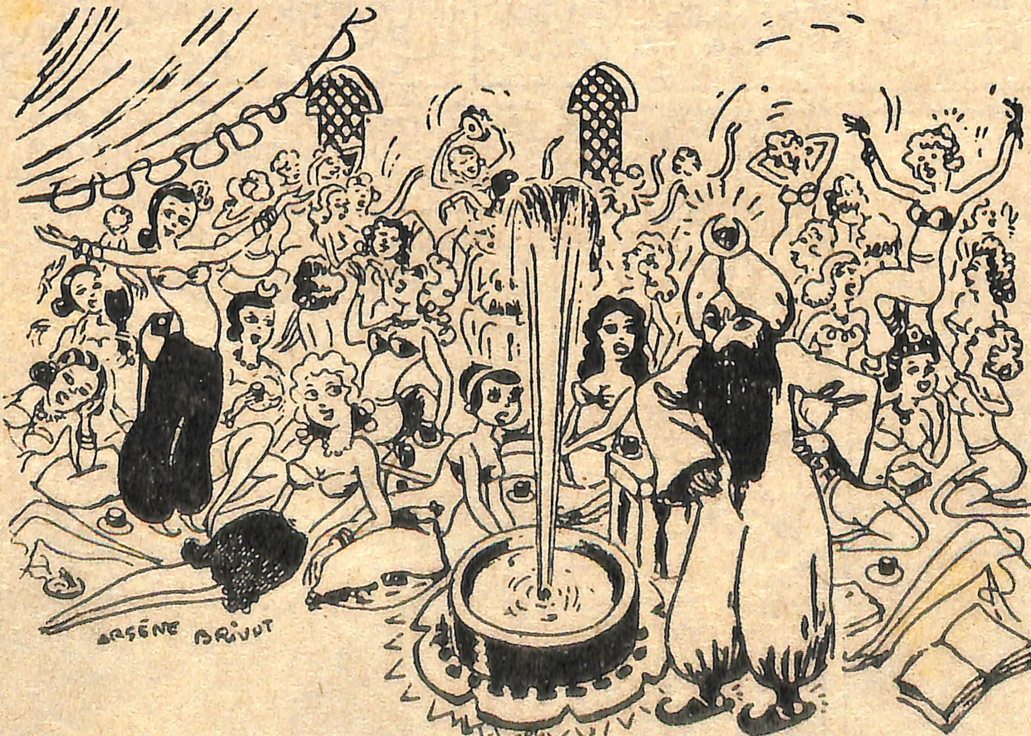
İTALYAN

KOOPERATİF

– BAYAN SİZİNLE EVLENMEK İSTİYORUZ !

İTALYAN

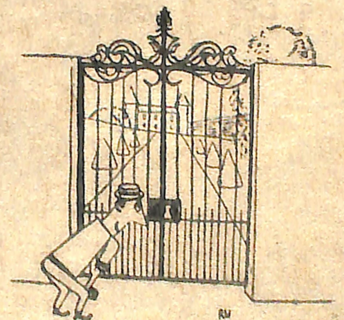
– BIKTIM ARTIK HEPİNİZİ BOŞAYACAĞIM !

İTALYAN

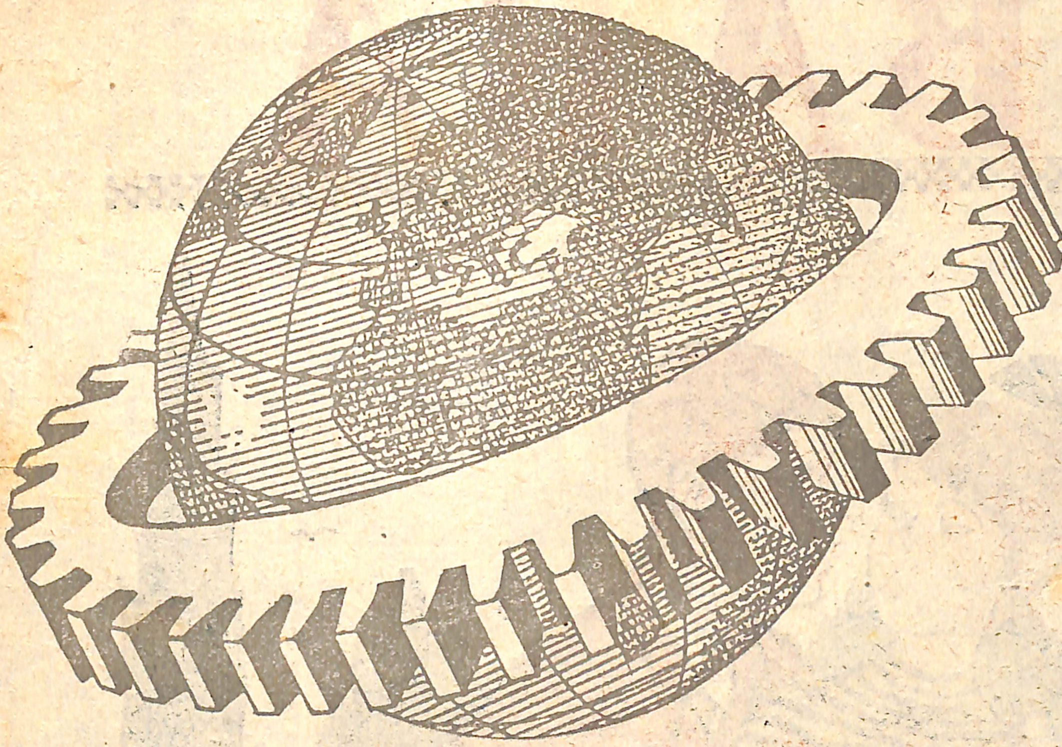
– BANA BİR ALTIN ÇAPA HEDİYE ETTİ !..
– ONUN İÇİN Mİ YELKENLERİ SUYA İNDİRDİN !..

İTALYAN

YAZISIZ

FRANSIZ

SANAYİ BANKASI A. Ş.

Her Türlü Banka Muameleleri ile Sanayici Ve Halkın Hizmetinde Olacaktır.

T. C.

ZİRAAT BANKASI

Tasarruf hesapları

1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

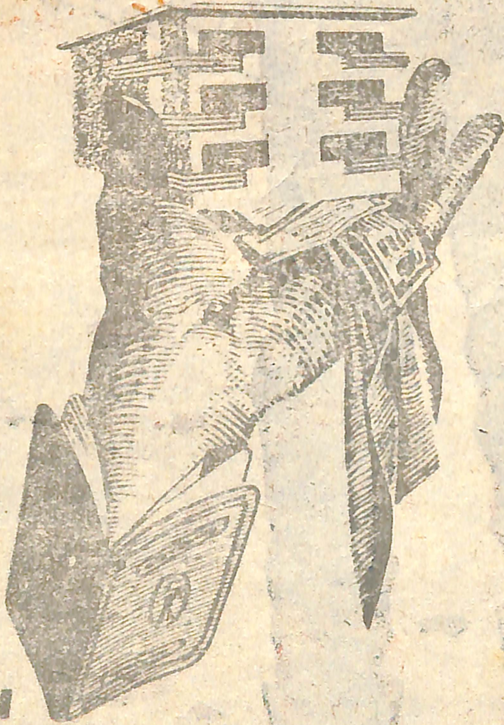
Uzun vadeli Kredi

vardır.

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone Seneliği 37.5 Altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI Kapak baskısı: SAKA MATBAASI

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

Şimdi tasarrufa

KOLAYLIKLA ALIŞABİLİRSİNİZ

Çünkü

Bütçenizin müsadesine göre sizi her ay 15, 30, 60 veya 90 lira biriktirmeye alıştıracak olan AKBANK AİLE TEVEDİATI HESAPLARI her 200 hesaptan 100 üne 96.000 lira ikramiye isabet ettiren yegâne tasarruf sistemidir

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

AKBABA

— Sen şehre inince bir sinemaya git, bak nasıl öpüyorlar!..